

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **EUTECH akciová společnost**, se sídlem Šternberk, Nádražní 1617/1, IČO: 47151421, zast. JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Brno, Poštovská 8c, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: ELTON hodinářská, a.s., se sídlem Nové Město nad Metují, Náchodská 2105, IČO: 25931474, zast. JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Dukelská 15, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 9. 2013 č. j. O-154773/57385/2003/ÚPV

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví vyhověl rozkladu podanému společností ELTON hodinářská, a.s., proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 14. 7. 2003, jímž byly zamítnuty její námitky proti zápisu žalobcovy přihlášky slovní ochranné známky v grafické úpravě zn. sp. O-154773 ve znění „PRIM“ do rejstříku ochranných známek. Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil prvostupňové rozhodnutí Úřadu ve výroku tak, že přihláška slovní grafické ochranné známky zn. sp. O-154773 ve znění „PRIM“ se na základě námitek podaných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných

známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“) zamítá. Současně rozhodl, že námitky podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. j) zákona č. 441/2003 Sb., se zamítají.

V rozsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí, které má celkem 57 stran a je v anonymizované verzi dostupné v databázi správních a soudních rozhodnutí na www.upv.cz, předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (označovaný dále jako žalovaný) nejprve shrnul dosavadní průběh, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl důvody, pro které Úřad rozhodnutím ze dne 14. 7. 2003 zamítl námitky podané společností ELTON hodinářská, a.s., (označovanou dále též jako „namítající“) podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c), f) a g) dříve platného zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, proti přihlášce slovní ochranné známky v grafické úpravě zn. sp. O-154773 ve znění „PRIM“, jakož i argumentaci obsaženou v rozkladu podaném touto společností proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu a ve vyjádření žalobce (označovaného dále též jako „přihlašovatel“) k rozkladu. Následně provedl rekapitulaci

- rozhodnutí ze dne 3. 6. 2005 č. j. O-154773, jímž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví vyhověl rozkladu namítajícího a přihlášku předmětné ochranné známky zamítl podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb.;

- rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2006 č. j. 7 Ca 190/2005 – 64, kterým soud zamítl žalobu podanou společností EUTECH, a.s., proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 6. 2005 č. j. O-154773;

- rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008 č. j. 6 As 22/2007 – 120, kterým byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2006 č. j. 7 Ca 190/2005 – 64 zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení;

- rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2010 č. j. 7 Ca 364/2008 – 230, kterým soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 6. 2005 č. j. O-154773;

- rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011 č. j. 9 As 10/2011 – 275, kterým byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2010 č. j. 7 Ca 364/2008 – 230 zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení;

- rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 A 258/2011 – 301, kterým soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 6. 2005 č. j. O-154773 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení;

a zmínil též obsah dalších podání přihlašovatele a namítajícího zaslaných žalovanému po zrušení jeho rozhodnutí ze dne 3. 6. 2005 č. j. O-154773 soudem, ve kterých oba setrvali na svých odlišných stanoviscích o podstatných otázkách, tj. zda označení „PRIM“ v grafické úpravě v podobě podnikové normy PN01 je či není autorským dílem a zda namítající je či není právním nástupcem státního podniku ELTON, tudíž zda mu k dílu náleží či nenáleží autorská práva. Namítající mj. tvrdil, že v rámci příslušnosti jeho právního předchůdce se sídlem v Novém Městě nad Metují k národnímu podniku CHRONOTECHNA měl každý závod relativně samostatnou právní subjektivitu, která je činila právně nezávislými. Po vyčlenění a vzniku národního podniku ELTON, Nové Město nad Metují, získal oprávnění nadále užívat značku „PRIM“, přičemž kvůli odlišení od označení užívaného n. p. CHRONOTECHNA byla zaměstnancem n. p. ELTON vytvořena podniková norma PN01, o níž se prokázalo, že je autorským dílem. Autorské právo k její podobě tedy náleží namítajícímu, který je na svých výrobcích, zejména náramkových hodinkách, užívá od doby jejího vytvoření dosud. Právo k autorskému dílu postupně přecházelo na právního nástupce původního národního podniku ELTON. Přihlašovatel naproti tomu tvrdil, že označení

„PRIM“ není autorským dílem, a i kdyby čistě teoreticky bylo, zpochybnil aktivní legitimaci namítajícího k podání námitek z titulu vlastníka autorského díla, neboť právní kontinuita po národním, později státním podniku ELTON byla přerušena převodem jeho majetku do Fondu národního majetku. Odtud nebylo na nastupující společnost právo k označení „PRIM“ převedeno, neboť by jinak musela existovat smlouva o převodu práv k průmyslovému vlastnictví dle ustanovení § 16 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 92/1991 Sb.“). Dále přihlašovatel vylučoval, že by národní podnik ELTON mohl být dřívějším uživatelem označení „PRIM“, neboť mu právo k němu bylo pouze propůjčeno, a argumentoval též nesplněním podmínky podobnosti výrobků a služeb, neboť napadené označení je přihlašováno pro služby, kdežto namítající užíval označení „PRIM“ na výrobcích.

Poté, co citoval relevantní ustanovení právních předpisů, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že námitky byly podány podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c), f) a g) zákona č. 137/1995 Sb. Namítající podal rozklad pouze proti rozhodnutí Úřadu o prvním a třetím námitkovém důvodu (písm. c, g). Ustanovením § 9 odst. 1 písm. c) a g) dříve platného zákona č. 137/1995 Sb., obsahově odpovídají ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb., který nabyl platnosti a účinnosti v průběhu řízení. Námitky napadené rozkladem namítajícího a výhradami přihlašovatele, podané podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., tak budou projednávány podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., a námitky podané podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., budou projednávány podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Žalovaný dále uvedl, že právní vztahy k autorskému dílu, které je předmětem námitek, vznikly v roce 1969, tj. přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 121/2000 Sb., a proto se na předmětné řízení ve smyslu ustanovení § 106 zákona č. 121/2000 Sb., vztahuje zákon platný v době, kdy tyto vztahy vznikly, tj. zákon č. 35/1965 Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých (autorský zákon).

Označení PRIM zn. sp. O-154773 v grafickém provedení bylo přihlášeno dne 21. 4. 2000 a zveřejněno dne 11. 9. 2002 pro následující seznam služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (35) propagační činnost, reklamu, pomoc při provozu a řízení obchodního podniku a pomoc při provozování obchodů a obchodních činností průmyslového nebo obchodního podniku, zejména služby zahrnující záznam, přepis, vypracování, kompilaci a přenášení písemných záznamů a sdělení a služby týkající se reklamy v rozsahu a v oblasti hodinářské výroby a doplňkové výroby k hodinářské výrobě; (37) sestavování součástí hodinářské výroby; (40) zpracování materiálů a úpravu součástí týkající se hodinářské výroby.

Žalovaný konstatoval, že pro rozhodnutí v dané věci je dle shora uvedených rozsudků Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu zásadní otázkou, která nebyla spolehlivě zjištěna a kterou se musí Úřad zabývat, otázka aktivní legitimace namítajícího k podání námitek. Ta je závislá na skutečnosti, zda je namítající právním nástupcem státního, resp. národního podniku ELTON, a zda na něj přešlo i právo k označení „PRIM“. Žalovaný uvedl, že se již nebude dále zabývat přezkoumáváním otázky, zda je namítané označení „PRIM“ autorským dílem, neboť tato otázka již byla kladně zodpovězena. Ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 3. 6. 2005 žalovaný konstatoval, že namítané nezapsané označení „PRIM“ náleží mezi tzv. „díla malé mince“, jejichž autorskoprávní individualita vychází z myšlenky relativní statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla, nikoliv z jedinečnosti absolutní. V daném případě spočívá grafické ztvárnění slova ve vytvoření ozdobných linií písma. Je přitom nepodstatné, zda se k písmu dospělo pomocí technických

zařízení či nikoliv, neboť způsob tvorby díla (tvůrčí činnosti) nepatří mezi pojmové znaky díla. Tvořivost také nelze zaměňovat za namáhavost práce, proto nelze odepřít ochranu dílu, které se vyznačuje minimální tvořivostí. Tento závěr byl potvrzen též rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011 č. j. 9 As 10/2011-275 a poté i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012. Závěr o naplnění znaků autorského díla nemohou zpochybnit ani následná tvrzení přihlašovatele založená na dobových fotografiích či replikách hodinek značky „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“, jak se vyskytují v dokladech doručených žalovanému dne 25. 6. 2013 a 16. 7. 2013. Jak vyplývá z porovnání s napadeným označením, slovo „PRIM“ v nich není ztvárněno totožně a jiný typ písma je užit i v doprovodných výrazech „ORLÍK“ a „DIPLOMAT“. Uvedené doklady by proto nemohly ovlivnit závěr Nejvyššího správního soudu, ani Městského soudu v Praze, který byl názorem vyššího soudu vázán, že označení je autorským dílem, ani v případě, že by jim byly známy, jak se domníval přihlašovatel. Argumentace přihlašovatele, že při zpracování napadeného označení byla užitá nulová invence, neboť již užívané písmo na hodinkách „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“ bylo pouze pozměněno na základě limitujících požadavků, je dle žalovaného překonána konstatováním soudů o statistické jedinečnosti a její dostatečnosti k naplnění znaků autorského díla u tzv. „děl malé mince“, mezi něž zařadily i předmětné grafické označení „PRIM“.

Vzhledem k tomu, že přihlašovatel nezpochybnil tvrzení, že autorské právo k označení „PRIM“ náleželo národnímu podniku ELTON, není o této skutečnosti mezi účastníky sporu. Sporný je však další přechod těchto práv v rámci tzv. privatizace. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 A 258/2011-301 vyplývá nutnost zjistit, na základě jakého titulu užíval ELTON n. p., Nové Město nad Metují, označení „PRIM“ v podobě podnikové normy PN01. Ke spolehlivému zjištění aktivní legitimace namítajícího použil žalovaný doklady zaslané účastníky do předmětného řízení a podpůrně také další dokumenty, které se nalézají ve spisech týkajících se dalších ochranných známek „PRIM“, o nichž se před Úřadem vedla nebo ještě stále vedou řízení, neboť mohou pomoci k vyřešení zásadní otázky v předmětné věci a oba účastníci řízení se na ně ve svých podáních odvolávají. Jde o spisy O-121716 (ochranná známka č. 208817) a O-53821 (ochranná známka č. 165917). Vzhledem k tomu, že se jedná o vyřešení procesní otázky, k němuž je Úřad navíc zavázán shora uvedenými rozsudky soudů, nevztahuje se na tyto dokumenty (č. 20 – 52) ustanovení § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb., resp. ustanovení § 9 odst. 2 a 3 a § 10 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o koncentraci řízení. Žalovaný dodal, že většina z dokladů, které takto vzal do řízení, je oběma účastníkům řízení známa, neboť je sami předkládali jak soudům, tak Úřadu v rámci řízení o občanskoprávních a známkových sporech, které proti sobě navzájem vedli, a v nichž se vždy řešily otázky práv k označení „PRIM“.

Žalovaný při zjišťování právního nástupnictví po národním podniku ELTON a aktivní legitimace namítajícího vycházel mj. z údajů zjištěných ve veřejně dostupných rejstřících, konkrétně z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové pro společnost ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují, IČ 10294 (tento dokument žalovaný označil číslem 1). V odůvodnění napadeného rozhodnutí je následně uveden výčet dokumentů, které Úřadu předložil namítající spolu s námitkami (jedná se o dokumenty č. 2 – 19), výčet dalších dokumentů, které vzal žalovaný v úvahu a s nimiž byli účastníci řízení seznámeni (dokumenty č. 20 – 52), a výčet dokumentů předložených přihlašovatelem spolu s podáními ze dne 25. 6. 2013 a 16. 7. 2013 (dokumenty č. 53 - 56). U každého z těchto dokumentů žalovaný zmínil jejich podstatný obsah.

Žalovaný podotkl, že i když otázku univerzálního právního nástupnictví po společnosti ELTON národní podnik řešily některé soudy v občanskoprávních sporech vedených mezi oběma účastníky řízení, učinil si na ni názor samostatně, přičemž reagoval na připomínky a argumentaci účastníků řízení.

Po posouzení listinných důkazů, které v průběhu řízení shromáždil, dospěl žalovaný k závěru, že namítající je univerzálním právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují. Ten vznikl dne 28. 6. 1990 a zanikl dne 10. 12. 1993. Veškerý jeho majetek, práva a závazky byly k tomuto dni převedeny na Fond národního majetku v rámci privatizace. Fond národního majetku založil společnost ELTON, hodinářská a. s., Nové Město nad Metují a na tuto společnost převedl veškerý majetek po bývalém státním podniku ELTON. Konstitutivní zápis do obchodního rejstříku byl proveden dne 27. 4. 1992. Po několikeré změně názvu obchodní firmy, naposledy k 1. 1. 1996 na ITec group, a. s., tato společnost zanikla dne 1. 1. 2000 rozdělením na společnost ITec CZ, Nové Město nad Metují, a společnost ELTON hodinářská, a. s., Nové Město nad Metují. Hodinářskou činnost měla podle Projektu rozdělení vykonávat druhá jmenovaná společnost, tudíž na ni přešly majetek, práva a závazky související s touto činností. Konstitutivní zápis do obchodního rejstříku pro společnost ELTON hodinářská, a. s., Nové Město nad Metují, IČ 25931474 (namítající), byl proveden ke dni 1. 1. 2000. Z dokladů je patrné, že jak státní podnik ELTON, tak jeho právní nástupci sídlili vždy v Novém Městě nad Metují a předmět činnosti všech společností v posloupnosti vždy tvořily „vývoj, výroba a odbyt přístrojů časoměrných“ nebo „hodinářství“.

Pokud jde o otázku právního nástupnictví namítajícího do práv k označení „PRIM“, žalovaný konstatoval, že předmětem řízení není jakékoliv označení „PRIM“, nýbrž jeho konkrétní podoba dle podnikové normy PN01, která je jednou z příloh předložených namítajícím spolu s námitkami. Ta vznikla pro společnost ELTON, národní podnik, Nové Město nad Metují, která byla původně jako závod s vlastní právní subjektivitou součástí vyššího právně ekonomického celku, společnosti CHRONOTECHNA, národní podnik, Šternberk. Z tohoto celku se v roce 1968 vyčlenila jako samostatný subjekt s názvem ELTON, národní podnik, se sídlem v Novém Městě nad Metují, jak je to patrné z Delimitační dohody ze dne 31. 12. 1968. Z tohoto dokumentu rovněž vyplývá, že k vyčlenění došlo na základě usnesení vlády č. 128/1968 ze dne 25. 4. 1968. V článku 26 Delimitační dohody je uvedeno, že „nový podnik smí nadále užívat ochrannou značku „PRIM“, o čemž má být uzavřena samostatná dohoda o propůjčení práva používat tuto značku.“ Z použití příslovce „nadále“ je nutné usoudit, že společnost ELTON, národní podnik, Nové Město nad Metují, užívala značku „PRIM“ již před vyčleněním ze společnosti CHRONOTECHNA, národní podnik. Protože v Delimitační dohodě nebyla definována konkrétní podoba značky „PRIM“, ani nově vzniklému podniku nebylo stanoveno žádné limitující omezení co do podoby nebo délky užívání, lze dovodit, že k užívání značky „PRIM“ byl udělen rámcový souhlas. Ten mohl zahrnovat buď slovní podobu „PRIM“, a/nebo podobu dvou ochranných známek, které byly v rejstříku Úřadu k datu vyčlenění (k 31. 12. 1968) zapsány pro společnost CHRONOTECHNA, národní podnik, a to ochranné známky č. 152529 (O-6260) a č. 153324 (O-14583). Nespecifikovaný souhlas je možné vztáhnout rovněž na některou z případných budoucích podob slova „PRIM“, tedy i podnikové normy PN01, vzniklé až po vyčlenění n. p. ELTON z n. p. CHRONOTECHNA. Článek 26 Delimitační dohody tedy jednak potvrzuje, že závod ELTON, Nové Město nad Metují, byl uživatelem označení „PRIM“ ještě před vyčleněním ze společnosti CHRONOTECHNA, národní podnik, Šternberk, a zároveň představoval formální složku oprávnění, umožňující časově ani podobou neomezené další užívání této značky. Z těchto skutečností učinil žalovaný závěr, že faktickým právním titulem

k užívání označení „PRIM“ pro národní podnik ELTON bylo samotné předchozí užívání tohoto označení dřívějším závodem v Novém Městě nad Metují, formální složku oprávnění představoval článek 26 Delimitační dohody.

Předmětné označení (míněno označení PRIM v podobě dle podnikové normy PN01) bylo vytvořeno kvůli tomu, aby se oba subjekty s obdobným předmětem činnosti po osamostatnění podniku v Novém Městě nad Metují odlišily. Vypracoval je v roce 1969 v rámci plnění svých úkolů vyplývajících z pracovně právního vztahu ke svému zaměstnavateli, národnímu podniku ELTON, Nové Město nad Metují, jako podnikovou normu č. PN01 pan J. Ž., který v tomto podniku pracoval jako konstruktér. Národní podnik ELTON změnil dne 7. 7. 1988, podobně jako národní podnik CHRONOTECHNA, právní formu na koncernový podnik ELTON., stále se stejným sídlem, který byl organizačním opatřením včleněn do státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, z něhož byl ke dni 28. 6. 1990 opět vyčleněn jako ELTON, státní podnik. Stejný osud, tj. včlenění a vyčlenění z koncernu TESLA., sledoval i právní předchůdce přihlašovatele, CHRONOTECHNA, koncernový podnik. Administrativním opatřením ředitele koncernu TESLA č. 21/1984 ze dne 10. 9. 1984 bylo ředitelům obou organizačních jednotek, tj. ELTONU a CHRONOTECHNY, nařízeno, aby uzavřeli licenční smlouvu na užívání slovního označení „PRIM“, v níž bude CHRONOTECHNA majitelem a ELTON uživatelem. Odpovědným za uzavření licenční smlouvy byl ředitel CHRONOTECHNY, jemuž bylo zároveň uloženo, aby prověřil registraci ochranné známky „PRIM“ a doplnil ji o rozsah využití pro potřeby k. p. ELTON“. Obdobný obsah má také Příkaz ředitele č. 35/84. Zejména z těchto dvou dokumentů vyplývá, že společnost ELTON, Nové Město nad Metují (v různých právních formách), užívala označení „PRIM“ v grafické podobě 15 let, tj. od doby svého založení v roce 1969 do vydání dokumentů v roce 1984, aniž by oprávněnost takového počínání byla ze strany společnosti CHRONOTECHNA Šternberk (v různých právních formách) zpochybňována. Z dokumentů je dále patrné, že potřeba dát faktickému užívání právní rámec vyvstala z nutnosti naplnit společensko-politické programové prohlášení tehdejší vládní garnitury. Pokyn k uzavření licenční smlouvy tak nereflektoval skutečné potřeby vzniklé ze vztahů mezi zúčastněnými subjekty, (neboť žádné konkrétní situace, zejména konfliktní, nebyly v té době účastníky avizovány, ani nevyplynuly z předložených dokumentů), nýbrž pouze formálně naplňovala opatření vyšších instancí.

Z uvedených skutečností vyplývá, že závod v Novém Městě nad Metují užíval označení „PRIM“ ještě v době své příslušnosti k vyššímu organizačnímu celku CHRONOTECHNA, národní podnik a dostal (rámcový) souhlas k jeho dalšímu užívání i po svém vyčlenění z tohoto celku a ustavení coby samostatná ekonomická jednotka – národní podnik ELTON, Nové Město nad Metují. Protože konkrétní podoba vznikla jako podniková norma PN01 až po osamostatnění podniku ELTON, národní podnik, Nové Město nad Metují, vzniklo mu k tomuto konkrétnímu označení originální právo. Vzhledem k tomu, že podnik ELTON užíval označení „PRIM“ v různých podobách ještě za své příslušnosti k národnímu podniku CHRONOTECHNA a od něj také i po svém osamostatnění dostal rámcový souhlas k jeho dalšímu užívání, jehož faktickým naplněním byla podniková norma PN01, není právo k tomuto konkrétnímu provedení závislé na právu podniku CHRONOTECHNA a jeho právních nástupců k jimi užívaným variantám slova „PRIM“, jak to ve svých podáních tvrdil přihlašovatel.

Žalovaný následně uvedl, že o předmětném označení PRIM bylo v řízení vedeném před Úřadem zjištěno a rozsudky správních soudů (Městského soudu v Praze č. j. 7 A 258/2011 – 301 a Nejvyššího správního soudu v Praze č. j. 7 Ca 364/2008 – 230)

potvrzeno, že je autorským dílem malé mince. Jeho autorem je J. Ž., a protože dílo vzniklo za existence pracovně právního vztahu k národnímu podniku ELTON, jde o tzv. zaměstnanecké autorské dílo. Vytvořeno bylo za působnosti autorského zákona č. 35/1965 Sb. Podle ustanovení § 14 tohoto zákona smělo být dílo užito jenom se svolením autora. U zaměstnaneckého díla byl však autor v dispozicích s ním omezen. V ustanovení § 17 odst. 1 je upraven zákonný převod uživatelského práva k zaměstnaneckému autorskému dílu na zaměstnavatele, aniž by k tomu potřeboval souhlas autora. Naopak to byl autor, který potřeboval souhlas zaměstnavatele k nakládání s dílem. Uživatelské právo k zaměstnaneckému dílu lpí na zaměstnavateli a přechází z právního předchůdce na právní nástupce. Národní podnik ELTON tedy dostal od národního podniku CHRONOTECHNA souhlas s užíváním (nespecifikované) značky „PRIM“, později upřesněné na „slovní označení PRIM“, přičemž jeho zpracováním do podoby podnikové normy PN01 vzniklo zaměstnanecké autorské právo k dílu výlučně národnímu podniku ELTON, neboť ten už v době vzniku díla právně do celku s národním podnikem CHRONOTECHNA nepatřil, ale byl subjektem se samostatnou právní subjektivitou. Vzhledem ke zvláštnímu, zákonem stanovenému režimu zaměstnaneckého autorského díla při privatizaci společnosti ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují „vstoupilo“ uživatelské právo k zaměstnaneckému autorskému dílu do Fondu národního majetku spolu s touto společností, neboť na ní tzv. lpělo, a při vzniku nové společnosti, ELTON hodinářská a. s., Nové Město nad Metují, opět přilnuté k této společnosti, z Fondu národního majetku „vystoupilo“. Jeho přechod se tedy uskutečnil v rámci obecného vymezení v bodu 8 Privatizačního projektu jako „majetek čs. státu obhospodařovaný státním podnikem ELTON, Nové Město nad Metují, s výjimkou části pozemků v katastru Nové Město nad Metují, dle přílohy 3, položky 35“.

Ve vztahu k zákonu č. 92/1991 Sb., žalovaný zastává názor, který zastával rovněž Městský soud v Praze ve svém (prvním) rozsudku č. j. 7 Ca 190/2005 – 64 ze dne 3. 11. 2006, že právo užít zaměstnanecké autorské dílo k označení „PRIM“ v podobě podnikové normy PN01 přešlo z Fondu národního majetku na jím založenou společnost ELTON, hodinářská a. s., v souladu s ustanovením § 15 zákona č. 92/1991 Sb. Žalovaný je přesvědčen, že uživatelské právo k zaměstnaneckému dílu nemohlo být převedeno podle § 16 tohoto zákona, neboť zaměstnanecké dílo nepodléhalo režimu ustanovení § 19 zákona č. 35/1965 Sb., a mohlo dojít pouze k jeho přechodu na právního nástupce. Prevod práva k zaměstnaneckému autorskému dílu by byl v rozporu s tehdy platným autorským zákonem (č. 35/1965 Sb.), neboť užívat zaměstnanecké dílo bez svolení autora mohl pouze zaměstnavatel. Nebylo proto právně možné, aby si mezi sebou převáděly práva k zaměstnaneckému označení zanikající státní podnik ELTON, Fond národního majetku a vznikající společnost ELTON hodinářská a. s. Smyslu by takové převody postrádaly i z hlediska věcně praktického - byly by zcela zbytečné. Předložené doklady ani tvrzení účastníků přitom nevypovídají o tom, že by jakýkoliv jiný subjekt kromě společnosti ELTON (různých právních forem) se sídlem v Novém Městě nad Metují měl právo k předmětnému zaměstnaneckému dílu, nebo svolení autora dílo užívat.

Žalovaný dodal, že správnost názoru, že zaměstnanecké autorské dílo mělo být předmětem přechodu, nikoliv převodu, vyplývá i z návrhu zákona č. 92/1991 Sb., které Federální shromáždění České a Slovenské Federativní republiky projednávalo pod č. 257/1991. Důvodovou zprávu k návrhu tohoto zákona doporučily Nejvyšší správní soud a Městský soud v Praze shora uvedenými rozsudky Úřadu k úvaze při posuzování této věci v novém řízení. Je skutečností, že konečné znění zákona č. 92/1991 Sb., původní navrhovanou dikci § 16 opustilo a namísto té v návrhu zákona stanovilo jako nabývací titul pro práva nazvaná souhrnným názvem „práva z průmyslového a jiného duševního vlastnictví“ převod těchto práv na základě zvláštní smlouvy, nikoliv jejich přechod. Ustanovení § 16

zákona č. 92/1991 Sb., o převodu práv k průmyslovému a jinému duševnímu vlastnictví mělo zcela jistě své opodstatnění, pokud jde o práva registrovaná Úřadem. Autorské právo je však neformální, vzniká okamžikem vytvoření a tímž okamžikem k němu vzniká originální právo autora (osobnostní i majetkové). Osobnostní právo je nepřevoditelné (§ 12 odst. 2 zákona č. 35/1965 Sb.). Předmětem převodu je pouze majetkové (uživací) právo, to však jenom se souhlasem autora, který se uděluje smlouvou (§ 14 odst. 1 citovaného zákona). Na rozdíl od průmyslových práv a práv k ochranným známkám není k existenci autorského práva ani k dispozicím s ním třeba zápis do jakéhokoliv rejstříku nebo souhlas jakékoliv instituce. Výjimku tvořila právě práva k zaměstnaneckému autorskému dílu, u nichž byly dispozice ze zákona svěřeny do dělené kompetence zaměstnavatele a autora. Z tohoto hlediska tak jde o právo neformalizované. Proto má žalovaný za to, že ačkoliv autorská práva terminologicky spadají pod pojem „duševní vlastnictví“, tudíž i pod legislativní zkratku „práva z průmyslového a jiného duševního vlastnictví“ podle konečné dikce ustanovení § 16 zákona č. 92/1991 Sb., fakticky se svým neformálním charakterem i režimem užívání tomuto ustanovení vymykají. Zaměstnavatel směl zaměstnanecké autorské dílo bez souhlasu autora pouze užívat, nesměl je však převést. Pojem „duševní vlastnictví“ v rámci legislativní zkratky „průmyslové a jiné duševní vlastnictví“, uvedený v citovaném ustanovení, tak byl dle názoru žalovaného zvolen pro daný účel nepřesně. Při striktním vztažení § 16 zákona č. 92/1991 Sb., i na autorská práva, která pod něj sice terminologicky spadají, avšak svým neformálním charakterem a odlišnou právní úpravou se značně odlišují od průmyslových práv, by to v podstatě znamenalo porušování jiných zákonů, konkrétně zákona č. 35/1965 Sb. Z těchto důvodů žalovaný dospěl k závěru, že při privatizaci společnosti ELTON, státní podnik a jeho přeměně na ELTON, hodinářská a. s., nemuselo, a ani nemohlo být uživatelské právo k zaměstnaneckému autorskému dílu, představovanému označením „PRIM“ v podobě podnikové normy PN01, převedeno zvláštními smlouvami ve smyslu § 16 zákona č. 92/1991 Sb. Bez souhlasu autora díla by taková smlouva byla v rozporu s ustanovením § 14 zákona č. 35/1965 Sb., což by zakládalo její neplatnost. Ustanovení § 16 zákona č. 92/1991 Sb., v přijatém znění se tedy fakticky netýkalo případných autorských práv. Tato práva na nově vzniklý subjekt z Fondu národního majetku přešla spolu s ostatními právy k duševnímu vlastnictví, do nichž je třeba zahrnout např. know-how podniku a v jeho rámci i veškerou technickou a technologickou dokumentaci, případně také ekonomickou a personální agendu, s nimiž každý privatizovaný podnik do Fondu národního majetku vstupoval a logicky opět vystupoval, aniž by tato práva musela být převáděna zvláštními smlouvami. Tato intelektuální práva totiž spolu s hmotnou složkou představovala vlastní podnik. Proto ze skutečnosti, že v privatizačním projektu státního podniku ELTON, Nové Město nad Metují byl pro průmyslová a jiná práva z duševního vlastnictví stanoven režim jejich převodu zvláštní smlouvou, nelze učinit závěr, že z Fondu národního majetku nebyla do jím založené společnosti ELTON, hodinářská a. s., vložena práva k zaměstnaneckému autorskému dílu „PRIM“.

Pokud by se čistě hypoteticky připustilo přerušení právní posloupnosti namítajícího v důsledku privatizace, jak tvrdí přihlašovatel, musely by být zváženy další konsekvence. Je totiž zřejmé, že se zánikem subjektu zaměstnavatele by autorské dílo „PRIM“ v grafické podobě stále existovalo, tudíž by k němu stále náleželo osobnostní právo jeho autorovi, panu Ž., jemuž by v souladu se zákonem nadále svědčilo i právo dílo užívat a udělit k užívání souhlas dalším osobám. Případným zánikem zaměstnavatele by tedy nezaniklo ani dílo samotné, ani autorská práva k němu. Uživací právo by jenom vzhledem k již případně neexistujícímu zaměstnavateli ztratilo svůj zaměstnanecký charakter. Podle ustanovení § 21 zákona č. 35/1965 Sb., se již udělené uživatelské právo zánikem právnické osoby navrácí zpět k autorovi s oprávněním samostatně rozhodovat o jeho dalším užití. A autor předmětného díla, pan Ž.,

deklaroval v licenční smlouvě uzavřené dne 31. 8. 2007 s namítajícím své opětovné potvrzení uživatelského práva k dílu právě jen namítajícímu, do jehož dispozice světil i další úkony v souvislosti s vymožením si práva k dílu. Tento kontinuální souhlas autora díla udělený a potvrzený namítajícímu je tedy jeho eventuálním titulem k užívání díla (při zvážení hypotetické varianty o přerušení právního nástupnictví z důvodu privatizace státního podniku ELTON). K této variantě se však žalovaný nepřiklání, naopak zastává názor, že namítající je právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují, a tato společnost je zase právním nástupcem společnosti ELTON, národní podnik, již za trvání zaměstnaneckého poměru s autorem díla vzniklo právo zaměstnanecké dílo užít. Namítající, ELTON hodinářská a. s., je tedy subjektem oprávněným užívat zaměstnanecké autorské dílo, neboť toto právo na něj v rámci právní posloupnosti po národním podniku ELTON přešlo.

Souhlas daný národním podnikem CHRONOTECHNA Šternberk nově vzniklému podniku ELTON, národní podnik, Nové Město nad Metují, v článku 26 Delimitační dohody ze dne 19. 12. 1968 se dle žalovaného nemohl týkat označení v grafické podobě odpovídající podnikové normě PN01, neboť ta byla vytvořena až později, dne 23. 9. 1969. V roce 1968 používal národní podnik CHRONOTECHNA Šternberk, a v jeho rámci i závod v Novém Městě nad Metují, před tím, než se posléze osamostatnil jako národní podnik ELTON, Nové Město nad Metují, jiné provedení slova „PRIM“, a to v podobě ochranných známek č. 152529 (O-6260) a č. 153324 (O-14583). Národní podnik ELTON, Nové Město nad Metují, tedy dostal uvedeným článkem Delimitační dohody vlastně rámcový souhlas k užívání označení „PRIM“, na jehož základě vznikla podniková norma PN01, uznaná za autorské dílo. Vzhledem k tomu si přihlašovatel nemůže nárokovat právo ke konkrétní variantě slova „PRIM“ v podobě podnikové normy PN01, neboť ta vznikla později, byla uznána za autorské dílo a právo užít toto konkrétní dílo náleží nyní namítajícímu, na něhož přešlo z jeho právních předchůdců (eventuálně je na něj autor díla převedl).

Faktem, nepopíraným ani přihlašovatelem, přitom stále zůstává, že společnost ELTON (různých právních forem) užívala označení „PRIM“ dlouhodobě a po nepřetržitou dobu na svých výrobcích – hodinkách. Od roku 1969 je pak užívala v podobě totožné s napadeným označením.

K licenční smlouvě ze dne 18. 6. 1985 uzavřené mezi společnostmi CHRONOTECHNA koncernový podnik Šternberk, a ELTON koncernový podnik, Nové Město nad Metují, o užívání ochranné známky „PRIM“ č. 165917, která je svým vyobrazením shodná s předmětem přihlášky napadeného označení, žalovaný uvedl, že byla nařízena Opatřením č. 21/1984 generálního ředitele státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, který zároveň rozhodl o registraci uvedené ochranné známky pro podnik CHRONOTECHNA Šternberk. Jednalo se o direktivní opatření, které nereflektovalo současný stav, jehož si byly příslušné osoby vědomy, totiž že toto konkrétní ztvárnění slova „PRIM“, později zapsané jako ochranná známka č. 165917, ve skutečnosti užívá podnik ELTON v Novém Městě nad Metují, kvůli němuž bylo vytvořeno, nikoliv podnik CHRONOTECHNA Šternberk, který s užíváním i s vytvořením odlišující grafické podoby slova „PRIM“ souhlasil. Z Delimitační dohody je zřejmé, že právní předchůdce namítajícího za situace, kdy se osamostatňoval vyčleněním z vyšší organizační jednotky, národního podniku CHRONOTECHNA Šternberk, již označení „PRIM“ užíval, nejspíš v podobě starších ochranných známek č. 152529 a 153324, nebo jako slovní označení. Po vzniku podnikové normy PN01 v roce 1969, vytvořené kvůli odlišení od původní organizace, pak užíval toto autorské dílo, později zapsané jako ochranná známka č. 165917, právě podnik ELTON v Novém Městě nad Metují. Tuto skutečnost přihlašovatel nezpochybnil. Kromě

toho, že licenční smlouva ze dne 18. 6. 1985 vykazuje faktický rozpor mezi skutkovým a právním stavem, (neboť licensorem a vlastníkem ochranné známky byla osoba, která předmětné označení v konkrétní podobě fakticky neužívala, a naopak je dlouhodobě – od roku 1969 - užíval licenciát ještě před tím, než byla podána přihláška ochranné známky č. 165917), a kromě toho, že při jejím uzavření chyběla vlastní vůle stran (neboť ty přistoupily k uzavření smlouvy nikoliv dobrovolně, když do té doby po 15 let tolerovaly zcela opačný status quo, nýbrž na základě nařízení vyššího orgánu), navíc ještě licenční smlouva nezohledňuje práva autora díla, ani práva zaměstnavatele autora.

K narovnání ze dne 14. 2. 1996 a licenční smlouvě ze dne 31. 5. 1996 žalovaný poznamenal, že licenční smlouva, která měla být naplněním ujednání z narovnání, byla uzavřena mezi společnostmi CHRONOTECHNA Šternberk, a. s., jako poskytovatelem a ITec group, a. s., Nové Město nad Metují, jako nabyvatelem. Z výpisu z obchodního rejstříku je patrné, že CHRONOTECHNA Šternberk, a. s., zanikla k datu 7. 3. 1996 sloučením se společností EUTECH, a. s., Šternberk (přihlašovatel), tedy dříve, než byla podepsána licenční smlouva. Na straně poskytovatele tak vystupoval subjekt, který v době podpisu licenční smlouvy již právně neexistoval, což činí smlouvu neplatnou. Avšak ještě v době před uzavřením narovnání a zmíněné licenční smlouvy, tj. před rokem 1996, existovaly pochybnosti ohledně vlastnictví ochranné známky č. 165917. Nesrovnalostí vzniklých při převodu této ochranné známky si byly vědomy útvary příslušných ministerstev, které jako nadřízené složky participovaly při privatizaci státního podniku CHRONOTECHNA Šternberk. Jak je patrné z jejich korespondence adresované Úřadu, tento státní podnik totiž právně zanikl dříve, než stačil ochrannou známku převést na svého právního nástupce, CHRONOTECHNA Šternberk, a. s. Nápravou tohoto stavu a zároveň nejspíš i zajištěním souladu mezi skutkovým a právním stavem, tj. sjednocením užívacího a vlastnického práva k ochranné známce č. 165917, měl být Dodatek k Privatizačnímu projektu státního podniku CHRONOTECHNA Šternberk. Ten stanovil převod této ochranné známky na tehdejší podnik ELTON, hodinářská a. s., Nové Město nad Metují. Tyto nesrovnalosti při převodu ochranné známky, vzniklé ještě před uzavřením dohody o narovnání a licenční smlouvy, patří ke skutečnostem zpochybňujícím platnost těchto dokumentů, neboť předmětem převodu měla být ochranná známka s nevyjasněným vlastnickým právem.

Pokud jde o smlouvu (sepsanou ve formě notářského zápisu) ze dne 28. 11. 1999 o úplatném převodu ochranné známky č. 165917 ze společnosti EUTECH a. s., Šternberk (převodce) na společnost ELTON hodinářská a. s., Nové Město nad Metují (nabyvatel), z rozhodčího nálezů vyplývá, že ani k jejímu uskutečnění nedošlo. Strany ji uzavřely s cílem vyřešit dlouhodobé spory, avšak nedohodly se na podstatných skutečnostech, mj. na započtení vzájemných pohledávek s dopadem na úhradu ceny, které byly závislé na nevyjasněném vlastnictví k ochranné známce. Rozhodčí nález pak z důvodu konstatování nedostatku kompetence rozhodčího senátu nerozhodl o tom, zda odstoupení od této smlouvy ze strany převodce bylo či nebylo platné.

Žalovaný shrnul, že otázka aktivní legitimace namítajícího k podání námitek podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., je odvislá od toho, zda je namítající oprávněným uživatelem namítaného nezapsaného označení „PRIM“, a ta je zase spjata s univerzální právní sukcesí namítajícího do práv státního, resp. národního podniku ELTON. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k závěru, že je dána jak univerzální právní sukcese namítajícího do práv po národním podniku ELTON, Nové Město nad Metují, tak právní nástupnictví k (zaměstnaneckému) autorskému dílu po tomto subjektu, které spadá v jedno s namítaným nezapsaným označením, konstatuje, že namítající, který v sobě obojí právní nástupnictví

spojuje, byl aktivně legitimován k podání námitek, projednávaných podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. Naplnění podmínek dle citované skutkové podstaty vyžaduje, aby namítané nezapsané označení bylo shodné či podobné s napadeným označením, bylo užíváno pro shodné nebo podobné výrobky a služby a ve větším než jen místním dosahu a aby právo k němu vzniklo namítajícímu před dnem podání přihlášky napadeného označení. Podoba namítaného nezapsaného označení dle technické normy PN01 je v daném případě totožná s podobou napadeného označení. Zpochybnit nelze ani závěr o překonání místního dosahu, neboť byl učiněn na základě zjištění z předložených dokladů, jimiž bylo prokázáno, že namítající užíval označení „PRIM“ k označování hodin a hodinek prodávaných mj. v Praze, Benešově, Znojmu, Břeclavi, Písku a Opavě. Tento artikl se v Novém Městě nad Metují, tedy permanentním sídle namítajícího a jeho právních předchůdců, vyráběl od roku 1949 dosud. K užívání konkrétní grafické podoby označení pak prokazatelně docházelo od vzniku podnikové normy PN01, tj. od roku 1969. Z faktur je pak zřejmé, že obrat i za zlomek období (roky 1993 až 1999) činil několik set tisíc korun. Doba užívání je tak velmi dlouhá a kontinuální a počet označovaných výrobků vysoký.

Pokud jde o výrobky a služby, žalovaný se ztotožnil s názorem vyjádřeným Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 3. 11. 2006 č. j. 7 Ca 190/2005 – 64, že podobnost napadených služeb s namítanými výrobky je nutné spatřovat ve skutečnosti, že jde o výrobky i služby spjaté s hodinářskou výrobou, tedy podobné ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. Je totiž zřejmé, že spotřebitel, pokud by spatřil zcela shodné označení jednou na hodinářských výrobcích, podruhé v souvislosti se službami týkajícími se hodinářské výroby, musel by nutně usuzovat na stejný zdroj, nebo na propojené subjekty. Z hlediska běžné logiky jde totiž o produkty, z nichž jeden (výrobek) nemůže existovat bez druhého (vlastní hodinářská výroba), nebo služby (reklamní a zprostředkovatelské) výrobek (hodinky) propagují a doporučují; tedy jde o komplementární produkty.

Jak bylo v průběhu řízení zjištěno, namítající užíval označení „PRIM“ na svých výrobcích – hodinkách – dlouhodobě, ještě před vyčleněním z organizačního celku CHRONOTECHNA, tvořeného s právním předchůdcem přihlašovatele, a poté mu byl udělen souhlas s dalším užíváním. Po vytvoření podnikové normy PN01 (23. 9. 1969) se zvláštním ztvárněním slova „PRIM“ mu k této konkrétní podobě vzniklo autorské právo. I pak trvalo užívání tohoto označení v podstatě bezkonfliktně 15 let, až do doby podání přihlášky ochranné známky č. 165917 (zn. sp. O-53821), tj. do 11. 9. 1984 (jejím původním vlastníkem byl právní předchůdce přihlašovatele, a poté i přihlašovatel, než ji převedl na společnost MPM-QUALITY v. o. s., Frýdek-Místek, jejího současného vlastníka), která je s namítaným nezapsaným označením/autorským dílem totožná, stejně jako i napadené označení zn. sp. O-154773. Takové bylo užívání ze strany namítajícího a jeho právních předchůdců po právu. Je tedy třeba považovat za prokázané, že namítajícímu vzniklo právo k namítanému nezapsanému označení „PRIM“ před podáním přihlášky podobou shodného napadeného označení zn. sp. O-154773, tj. přede dnem 21. 4. 2000.

Na základě shora uvedeného žalovaný konstatoval, že hypotéza ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., byla naplněna ve své procesní i hmotněprávní části. Namítající byl aktivně legitimován k podání předmětných námitek. Namítané nezapsané označení „PRIM“, totožné s napadeným označením, užíval před podáním přihlášky napadeného označení na výrobcích komplementárních s přihlašovanými službami, tedy podobných, ve větším než místním dosahu. Námitky podané podle uvedeného ustanovení zákona se tak prokázaly jako oprávněné. Zápisem napadeného označení do rejstříku by došlo

k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítajícího jakožto dřívějšího uživatele nezapsaného označení „PRIM“, totožného s přihlašovaným.

K námitkám podaným podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., pak žalovaný uvedl, že předmětné označení „PRIM“ je jak nezapsaným označením, tak současně i autorským dílem. Namítající je právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují, a ta je zase právním nástupcem společnosti ELTON, národní podnik, Nové Město nad Metují. Společnost ELTON, národní podnik, měla jako zaměstnavatel autora díla, za podmínek stanovených zákonem (§ 17 zákona č. 35/1965 Sb.) právo toto zaměstnanecké dílo užívat. Toto právo přecházelo z jednotlivých právních předchůdců národního podniku ELTON na právní nástupce v rámci univerzální sukcese, přešlo i na namítajícího ze společnosti ITec group, a. s., Nové Město nad Metují, a v době podání námitek mu stále svědčilo. Namítající je tak osobou aktivně legitimovanou k podání námitek podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., projednávaných podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Jeho aktivní legitimace je dána i za předpokladu případného přerušení právní kontinuity, kterou žalovaný zvážil jako čistě teoretickou (eventuální), a to z toho důvodu, že autor díla opětovně na namítajícího uživateli právo k dílu převedl, resp. své permanentní svolení deklaroval v licenční smlouvě.

Vzhledem k tomu, že namítajícímu v době podání přihlášky napadeného označení svědčilo autorské uživateli právo k označení „PRIM“ v konkrétní podobě, která je totožná s předmětem přihlášky napadeného označení, jeho námitky podané podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., projednávané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., byly důvodné. Podáním přihlášky se namítající cítí oprávněně dotčen na svých právech, neboť označení, jež je jejím předmětem, užívá dlouhodobě na svých výrobcích. Pokud by je užívala i jiná společnost na službách, jež jsou s namítanými výrobky komplementární, zcela jistě by spotřebitelé výrobky a služby obou subjektů dávali do souvislosti a usuzovali by na propojenost namítajícího s přihlášovatelem. Vzhledem k tomu, že napadené označení je totožné s namítaným autorským dílem, může se namítající oprávněně cítit dotčen na svých právech. V důsledku totožnosti by obě označení mohla být zaměňována. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že zápisem napadeného označení do rejstříku ochranných známek by došlo k zásahu do starších práv namítajícího k autorskému dílu, označení „PRIM“ v grafické podobě, která je totožná s napadeným označením.

K námitkám podaným s poukazem na ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) zákona č. 137/1995 Sb., žalovaný uvedl, že skutkové podstatě těchto námitek odpovídá nyní ustanovení § 7 odst. 1 písm. j) zákona č. 441/2003 Sb. Vzhledem k tomu, že rozklad ani žaloby nesměřovaly proti ustanovení § 9 odst. 1 písm. f), žalovaný tyto námitky nepřezkoumával a odkázal na závěry správního orgánu I. stupně, který konstatoval, že namítající žádným způsobem neoznačil, jaká práva z jiného průmyslového vlastnictví by byla zápisem přihlašovaného označení dotčena. V případě, že měl na zřeteli vnitropodnikovou normu č. PN01 týkající se technických parametrů provedení písmen označení „PRIM“, tato norma není podle obecných předpisů předmětem průmyslového vlastnictví, a námitky podané podle tohoto ustanovení jsou tudíž neopodstatněné.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí v té jeho části (výroku), jímž žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 7. 2003 tak, že přihlášku slovní grafické ochranné známky zn. sp. O-154773 ve znění „PRIM“ na základě námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb., zamítl. V žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného

rozhodnutí (body II. – IV.), a poté s poukazem na § 65 s.ř.s. uvedl, že byl napadeným rozhodnutím ukrácen na svém právu registrovat si přihlašované označení jako ochrannou známku. Žalovanému předně vytkl, že nerespektoval koncentrační zásadu námitkového řízení. S poukazem na ustanovení § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 137/1995 Sb., a § 25 zákona č. 441/2003 Sb., namítl, že podání námitek je omezeno prekluzivní lhůtou 3 měsíců od zveřejnění. S ohledem na zásadu koncentrace řízení Úřad nemůže přihlížet k odůvodnění námitek a k důkazním prostředkům, kterými jsou námitky podepřeny, pokud byly podány po uplynutí této lhůty. Dle názoru žalobce žalovaný v rámci rozhodování nerespektoval uvedená zákonná ustanovení, specifickou úpravu námitkového řízení a z něj plynoucí koncentrační zásadu. I po uplynutí prekluzivní lhůty totiž při svém rozhodování vycházel z důkazů, které v námitkové lhůtě nebyly předloženy, a postupoval tak v rozporu s § 25 zákona č. 441/2003 Sb.

Další námitkou žalobce brojil proti posouzení napadeného označení jako autorského díla. Konstatoval, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se již nebude zabývat přezkoumáváním otázky, zda je namítané označení PRIM v grafické podobě autorským dílem, neboť tato otázka již byla kladně zodpovězena. Žalovaný přitom odkázal na své dřívější rozhodnutí dne 3. 6. 2005, později potvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011 a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012. Žalobce namítl, že žalovaný na jednu stranu uznal v řízení v podstatě veškeré argumenty a nové důkazy namítajícího, na straně druhé však v podstatě ignoroval důkazy předkládané žalobcem, které zásadním způsobem vyvracejí předchozí závěry jak Úřadu, tak Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze ohledně hodnocení napadeného označení jako autorského díla. Dle žalovaného totiž závěr o naplnění znaků autorského díla nemohou zpochybnit ani tvrzení žalobce založená na dobových fotografiích či replikách hodinek značky „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“. Žalovaný tvrdí, že v porovnání s napadeným označením není slovo „PRIM“ ztvárněno totožně, a že i v doprovodných výrazech je užit jiný typ písma. Žalovaný zároveň nepřipustně předjímá názor Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze, když konstatuje, že uvedené doklady by nemohly ovlivnit závěry soudů, ani pokud by jim byly známy. Žalovaný v podstatě tyto doklady odmítl bez dalšího, byť zaslané fotografie hodinek prokazují, že se hodinky se speciálním tiskacím logem vyráběly již v roce 1968, tj. před osamostatněním národního podniku ELTON. Práva k označení vzniklá před vznikem právnické osoby nemohou být přičítána údajnému právnímu nástupci této právnické osoby.

Uvedené doklady potvrzují, že předmětné slovně - grafické označení „PRIM“ v podobě obsažené v přihlášce ochranné známky není a nemůže být autorským dílem dle autorského zákona, když zde chybí jakákoliv invence, jelikož Nejvyšší správní soud a Úřad ve svých dřívějších rozhodnutích vycházely z toho, že před rokem 1969 bylo označení (PRIM) používáno pouze ve znění ochranné známky č. 152529 a č. 153324, případně jako označení slovní. Závěr Nejvyššího správního soudu, že se jedná o autorské dílo, tedy nelze považovat za závazný a definitivní, protože Nejvyšší správní soud při svém rozhodování tyto doklady neměl vůbec k dispozici. Rovněž je vyloučeno, aby žalovaný předjímal závěr Nejvyššího správního soudu a byl schopen konstatovat, zda tyto doklady mohly ovlivnit závěr Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze či nikoliv.

Žalobce též nesouhlasí s tvrzením žalovaného uvedeným na straně 19 napadeného rozhodnutí, podle něhož žalobce nezpochybnil tvrzení, že autorské právo k označení „PRIM“ náleželo národnímu podniku ELTON. Žalobce toto nemusel výslovně zpochybňovat, když po celou dobu tvrdil a tvrdí, že slovně - grafické provedení slova „PRIM“ autorským dílem není, proto logicky k němu nemůže komukoliv náležet autorské právo.

Další okruh žalobních námitek se vztahuje k závěru žalovaného, že namítající je univerzálním právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik. Tato společnost vznikla 28. 6. 1990, nicméně tvrzené autorské dílo mělo jako podniková norma vzniknout již v roce 1969, kdy však podnik ELTON nebyl podnikem státním, ale národním. Navíc se žalovaný vůbec nezabýval skutečností, že podnik ELTON byl v osmdesátých letech i podnikem koncernovým. Koncernovým podnikům byla v té době přiznána pouze tzv. vymezená právní subjektivita. Koncern byl dle tehdejší úpravy právním a ekonomickým celkem s plnou právní subjektivitou, přičemž koncernové podniky byly pouze jeho organizačními jednotkami s vymezenou právní subjektivitou. Závazky mezi koncernovými podniky vznikaly též z opatření generálního ředitele koncernu. Žalovaný tedy řešil otázku právního nástupnictví pouze částečně, a na základě provedených důkazů nemohl dospět k závěru o univerzálním nástupnictví namítajícího. V rozporu se zákonem odkázal na některá rozhodnutí soudů, avšak žádné z citovaných rozhodnutí nekonstatuje ve výroku rozhodnutí (jenž je na rozdíl od odůvodnění závazný), že by namítající byl univerzálním právním nástupcem po národním podniku ELTON. Žalovaný rovněž odkázal na závěr Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 88/2000 - 723, který pouze předběžně konstatoval, že namítající a jeho předchůdci se měli podílet na prosazení označení PRIM.

Pokud jde o otázku právního nástupnictví namítajícího do práv k označení „PRIM“, žalobce má za to, že označení PRIM vzniklo před 1. 1. 1969, nemohlo být tedy majetkem společnosti ELTON, národní podnik, který tehdy jako samostatný podnik ani neexistoval. Dle názoru žalobce je nepřípustné, aby nyní, po čtyřiceti letech, žalovaný vykládal, co znamenala delimitační dohoda ze dne 31. 12. 1968, žalovaný tím překročil své pravomoci. Jeho tvrzení, že společnost ELTON užívala označení „PRIM“ v grafické podobě 15 let, přičemž oprávněnost tohoto počínání nebyla ze strany společnosti CHRONOTECHNA zpochybňována, žalobce oponoval tím, že CHRONOTECHNA neměla důvod zpochybňovat oprávněnost užívání označení „PRIM“ podnikem ELTON, jelikož mu poskytla právo užívat označení dle Delimitační dohody ze dne 31. 12. 1968, což však musí být vykládáno jako poskytnutí licence k užívání tohoto označení. Žalovaný tak opětovně dospěl k nesprávným zjištěním, jelikož nijak nereflektoval důkazy doložené žalobcem – fotografie, a v podstatě se nijak nevypořádal s argumenty žalobce a zejména s posledně předloženými doklady - fotografiemi.

Jako důkaz k námitkám podaným v roce 2002 nelze předkládat dodatečně podepsanou licenční smlouvu uzavřenou v roce 2007 mezi panem Ž. a namítajícím. Tato smlouva nemůže sloužit ani jako podpůrný důkaz, jelikož to zcela odporuje koncentrační zásadě námitkového řízení.

Žalobce dále vytkl žalovanému nesprávný výklad zákona č. 92/1991 Sb. Uvedl, že ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., přecházejí na nabyvatele s vlastnickým právem k privatizovanému majetku i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem. Speciální úpravu práv průmyslových a práv z jiného duševního vlastnictví však obsahuje § 16 zákona č. 92/1991 Sb., dle kterého práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví se převádějí na základě smlouvy uzavřené mezi nabyvatelem a podnikem. Toto speciální ustanovení představuje výjimku z obecného pravidla uvedeného v § 15 téhož zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval právní názor Městského soudu v Praze, který konstatoval, že již v předchozím řízení mělo být žalovaným zkoumáno, zda je společnost ELTON hodinářská a.s., skutečně subjektem, jemuž svědčí právo, když nebyla předložena smlouva, kterou předpokládá § 16 zákona č. 92/1991 Sb. Požadovaná smlouva nebyla ani dodatečně předložena a nemohla být žalovaným ani zkoumána. Žalovaný, byť na

jedné straně uvádí, že zaměstnanecké dílo nepochybně náleží mezi duševní vlastnictví, místo toho dovodil, že v případě tvrzeného zaměstnaneckého autorského díla „PRIM“ je nutno brát v úvahu jeho zvláštní, zákonem stanovený režim. Přestože to ze žádného zákonného ustanovení, ani z žádné judikatury neplyne, užívací právo k tomuto zaměstnaneckému dílu dle žalovaného „vstoupilo“ do Fondu národního majetku spolu se společností ELTON, jelikož na ní tzv. lpělo. Takový výklad zákona je dle přesvědčení žalobce nesprávný, nepřípustný a svévolný a je v rozporu se zákonem č. 92/1991 Sb. Žalovaný dále dovodil, že právo užít zaměstnanecké autorské dílo k označení „PRIM“ přešlo z Fondu národního majetku na nově založenou společnost ELTON hodinářská, a.s., dle § 15 zákona č. 92/1991 Sb., když zde odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2006, který měl zastávat stejný názor. Žalovaný se v tomto směru inspiruje soudním rozhodnutím, které bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Ten v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 As 2212001 - 120 konstatoval, že zakladatelská listina společnosti ITec group, a.s., výslovně převod práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví vyloučila. Dále uvedl, že závěr Městského soudu v Praze (o který se nyní opírá i žalovaný) vyvrací samotný text zakladatelské listiny společnosti ITec group, a.s. Pokud zakladatelská listina společnosti ITec group, a.s., převod práv přímo vyloučila, pak tato práva musela být předmětem jiné smlouvy. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozhodnutí poukázal na zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. 92/1991 Sb., kde se k § 16 zákona uvádí, že se dané ustanovení týká práv k nehmotným statkům, mj. práv vytvořených duševní činností, jako je autorské právo, když toto je v přímém rozporu s názorem Městského soudu v Praze a nyní i napadeného rozhodnutí. Výklad zákona č. 92/1991 Sb., zastávaný žalovaným v napadeném rozhodnutí je tak zcela nesprávný, opírá se pouze o zrušený rozsudek Městského soudu v Praze a odporuje jak samotné zakladatelské listině společnosti ITec group a.s., tak znění zákona č. 92/1991 Sb., důvodové zprávě k zákonu, i stanovisku Nejvyššího správního soudu.

Žalobce dále nesouhlasí se způsobem posouzení a hodnocení i dalších důkazů, které žalovanému předložil, zejména pak s posouzením licenční smlouvy z roku 1985. Žalovaný zcela nepochopitelně a bez jakýchkoliv důkazů konstatoval, že při jejím uzavření chyběla vlastní vůle stran, když k jejímu uzavření měly strany přistoupit nikoliv dobrovolně, ale na základě nařízení vyššího orgánu. Přitom zcela pomíjí skutečnost, že se v té době jednalo o standardní postup. Právní úprava koncernu byla upravena hospodářským zákoníkem, přičemž subjektem práva byl koncern jako celek a koncernové podniky konaly tak, jak jim bylo uloženo. Dále žalovaný argumentoval tím, že licenční smlouva z roku 1985 nezohledňuje práva autora díla ani práva zaměstnavatele autora, což je však pochopitelné a logické, neboť až Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2011, č. j. 9 As 10/2011 - 275 uzavřel, že grafické ztvárnění slova PRIM lze zařadit mezi tzv. díla malé mince. Do té doby i Městský soud v Praze (viz rozsudek ze dne 1. 3. 2010, č. j. 7 Ca 364/2009 - 230) ani žalovaný v jiných rozhodnutích nepovažovali grafické ztvárnění slova PRIM za autorské dílo, a za autorské dílo jej evidentně nepovažoval ani podnik ELTON v době uzavření licenční smlouvy z roku 1985 a smluv navazujících. Licenční smlouva z roku 1985 tak nemohla jakkoliv zohledňovat práva autora díla, ani práva zaměstnavatele díla, když tehdy nemohla předvídat, že o čtvrt století později by pouhé technické zpracování slova mohlo být kýmkoliv považováno za autorské dílo.

Žalovaný též v napadeném rozhodnutí zpochybnil platnost dohody o narovnání ze dne 14. 2. 1996 a licenční smlouvy ze dne 31. 5. 1996, když zejména konstatoval, že společnost CHRONOTECHNA Šternberk a.s., zanikla dříve, než byla podepsána licenční smlouva, což má smlouvu činit neplatnou, a dále argumentoval nesrovnalostmi při převodu ochranné známky č. 165917. Tento výklad považuje žalobce za nesprávný a scestný. Pokud existovaly

jakékoliv spory či nejasnosti ohledně práva k označení či vlastnictví známky PRIM, právě z toho důvodu byla mezi stranami uzavřena dohoda o narovnání, kterou byla vyjasněna a upřesněna veškerá sporná nebo pochybná práva a povinnosti vztahující se k označení PRIM. Dohoda o narovnání zavazovala a zavazuje ELTON (resp. jeho právního předchůdce), je to důkaz jeho subjektivního vztahu k jeho právu. Ani v té době nikdy ELTON (resp. jeho právního předchůdce) nikdy netvrdil, že by se v případě označení PRIM mělo jednat o autorské dílo, nebo že má k označení PRIM právo předchozího uživatele.

Žalobce shrnul, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení zákona č. 441/2003 Sb., zákona č. 92/1991 Sb., a zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a při rozhodování došlo z jeho strany k procesním pochybením.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že po zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 3. 6. 2005 (třetím) rozsudkem Městského soudu v Praze bylo v rámci řízení o rozkladu zejména nutno se vypořádat s klíčovými otázkami, které vykrystalizovaly v průběhu předchozích správních řízení před Úřadem, jakož i soudních řízení v rámci správního soudnictví před Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem. Jde za prvé o otázku aktivní legitimace k podání námitek, konkrétně, zda společnost ELTON hodinářská, a.s., je či není právním nástupcem státního podniku ELTON. Za druhé se jedná o otázku právního nástupnictví společnosti ELTON hodinářská, a.s., do práv k označení „PRIM“. Žalovaný byl při svém novém rozhodování o rozkladu vázán právním názorem Městského soudu v Praze (třetí rozsudek), který se odvíjel od právního názoru Nejvyššího správního soudu ČR (druhý rozsudek).

Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, svým (třetím) rozsudkem jednak potvrdil závěr, že označení „PRIM“ v podobě podnikové normy PN01 je autorským dílem (tzv. dílem „malé mince“), jednak konstatoval, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně aktivní legitimace společnosti ELTON hodinářská, a.s., k podání námitek. Vzhledem k tomu, že odpověď na tuto otázku se odvíjí od zjištění právního nástupnictví společnosti ELTON hodinářská, a.s., do práv státního podniku ELTON k označení „PRIM“, doporučil Městský soud v Praze vzít v úvahu zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. 92/1991 Sb., a dále podklady předložené společnosti EUTECH, a.s., v soudním řízení (licenční smlouvy ze dne 18. 6. 1985 a ze dne 15. 6. 1996, smlouvu ze dne 28. 11. 1999, dohodu o narovnání ze dne 14. 2. 1996 a delimitační dohodu o majetkovém vypořádání poměrů v rámci organizační změny ze dne 19. 12. 1968). Městský soud v Praze v této souvislosti uložil žalovanému, aby postavil najisto, zda a na základě jakého titulu národnímu podniku ELTON svědčilo právo užívat označení „PRIM“ a zda vůbec z tohoto podniku mohlo přejít na jeho právní nástupce.

K žalobní námitce, kterou je mu vytýkáno, že nerespektoval koncentrační zásadu námitkového řízení, žalovaný uvedl, že důkazy, které nebyly v námitkovém řízení předloženy, připustil pouze v rozsahu nutném pro spolehlivé zjištění aktivní legitimace společnosti ELTON hodinářská, a.s., k podání námitek a posouzení právního nástupnictví společnosti ELTON hodinářská, a.s., do práv k označení „PRIM“. K tomu byl ostatně zavázán (třetím) rozsudkem Městského soudu v Praze, jehož právní názor byl povinen respektovat. V daném případě bylo nutno tyto důkazy připustit pro vyřešení procesní otázky, a z tohoto důvodu se na ně nevztahuje § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb., resp. § 9 odst. 2 a 3 a § 10 zákona č. 137/1995 Sb., o koncentraci řízení. Tento postup je rovněž v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu, podle něhož je správní orgán oprávněn zohlednit v řízení všechny skutečnosti

známé mu z jeho úřední činnosti, a s § 51 odst. 1 téhož zákona, podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků vhodných ke zjištění stavu věci.

K námitkám, jimiž žalobce zpochybňuje posouzení napadeného označení „PRIM“ v grafické podobě jako autorského díla, žalovaný podotkl, že shledal redundantním zabývat se otázkou, zda označení „PRIM“ v grafické podobě je či není autorským dílem, když kladná odpověď na tuto otázku již byla postavena najisto v předchozím rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2005, jehož závěr v tomto směru byl potvrzen (druhým) rozsudkem Nejvyššího správního soudu a (třetím) rozsudkem Městského soudu v Praze. Z tohoto důvodu se omezil na konstatování, že namítané nezapsané označení „PRIM“ v grafické podobě náleží mezi tzv. „díla malé mince“, jejichž autorskoprávní individualita vychází z myšlenky relativní statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla, nikoliv z jedinečnosti absolutní. Pokud jde o výtku žalobce, že žalovaný nepřipustně předjímá názor Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze, když konstatuje, že ani tvrzení žalobce založená na dobových fotografiích či replikách hodinek značky „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“ by nemohla ovlivnit závěry těchto soudů, žalovaný zdůraznil, že zmíněné doklady zachycují jiná grafická ztvárnění slova „PRIM“, která nejsou totožná s namítaným nezapsaným označením „PRIM“. V tomto světle nelze dost dobře hovořit o nepřipustném předjímání názoru soudů. Jedná se o pouhé konstatování faktu, že jiná grafická ztvárnění slova „PRIM“ jsou při posuzování, zda namítané nezapsané označení „PRIM“ v grafické podobě naplňuje znaky autorského díla, irelevantní. Žalobcovo tvrzení, že Úřad nerefletoval jím předložené důkazy - fotografie, se nezakládá na pravdě.

Otázkou právního nástupnictví společnosti ELTON hodinářská, a.s., do práv společnosti ELTON, státní podnik, které žalobce zpochybňuje, se žalovaný detailně zabýval, a to na základě celkem 56 dokumentů včetně těch, které předložil jak žalobce, tak osoba zúčastněná na řízení. Dospěl přitom k jednoznačnému závěru, že společnost ELTON hodinářská, a.s., je univerzálním právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, která je zase právním nástupcem společnosti ELTON, národní podnik. Pokud žalovaný učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkaz na totožná zjištění soudů, nelze v takovém postupu shledávat rozpor se zákonem, jak se domnívá žalobce.

Žalobce rovněž zpochybnil právní nástupnictví společnosti ELTON hodinářská, a.s., do práv k označení „PRIM“. Žalovaný k tomu připomněl, že předmětem správního řízení není jakékoliv označení „PRIM“, jak se mylně domnívá žalobce, nýbrž jen jedna jediná konkrétní podoba „PRIM“ dle podnikové normy PN01. Tvrzení žalobce, že označení „PRIM“ vzniklo před 1. 1. 1969, a nemohlo tak být majetkem společnosti ELTON, národní podnik, je proto nepřipadné.

Dle žalovaného je s podivem, pokud žalobce shledává nepřipustným, že Úřad vykládá význam delimitační dohody, ze dne 31. 12. 1968, když Městský soud v Praze závázal Úřad svým (třetím) rozsudkem vzít v úvahu tuto delimitační dohodu a další podklady předložené žalobcem při posuzování otázky právního nástupnictví společnosti ELTON hodinářská, a.s., do práv státního podniku ELTON k označení „PRIM“.

K tvrzení žalobce, že nelze jako důkaz k námitkám podaným v roce 2002 předkládat licenční smlouvu z roku 2007 uzavřenou mezi panem Ž. a společností ELTON hodinářská, a.s., žalovaný uvedl, že tento důkaz, spolu s dalšími, které nebyly v námitkovém řízení předloženy, byl připuštěn pouze v rozsahu nutném pro spolehlivé zjištění aktivní legitimace společnosti ELTON hodinářská, a.s., k podání námitek a posouzení právního nástupnictví

společnosti ELTON hodinářská, a.s., do práv k označení „PRIM“, k čemuž Úřad zavázal (třetí) rozsudek Městského soudu v Praze, jehož právní názor je Úřad povinen respektovat. Jednalo se tedy o vyřešení procesní otázky, a proto se na tento důkaz nevztahuje § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb., resp. § 9 odst. 2 a 3 a § 10 zákona č. 137/1995 Sb.

K námitce nesprávného výkladu zákona č. 92/1991 Sb., žalovaný argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí a dále poznamenal, že převod autorského práva, přesněji řečeno jeho majetkové složky, v té době platný autorský zákon (§ 14 odst. 1 zákona č. 35/1965 Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých) podmiňoval souhlasem autora, a to i v případě tzv. zaměstnaneckého díla. Uzavření smlouvy o převodu „práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví“ pouze mezi nabyvatelem a podnikem, jak to předvídá § 16 zákona č. 92/1991 Sb., by tedy v případě autorského práva vedlo k porušení autorského zákona. Vzhledem k tomu, že jistě nebylo cílem zákona č. 92/1991 Sb., znemožnit změnu v oprávněné osobě ve vztahu k autorským dílům, nezbývá než dovést, že majetkové (uživací) právo k předmětnému autorskému dílu - označení „PRIM“ v grafické podobě - přešlo při privatizaci společnosti ELTON, státní podnik, z Fondu národního majetku na jím založenou společnost ELTON hodinářská, a.s., podle § 15 zákona č. 92/1991 Sb. S ohledem na výše uvedené je ve vztahu k majetkovému právu k předmětnému autorskému dílu irelevantní ustanovení zakladatelské listiny společnosti ITec group, a.s., které vyloučilo převod práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Protože zmíněné majetkové právo k autorskému dílu přešlo v rámci privatizace na společnost ELTON hodinářská, a.s., bylo by bezpředmětné „převádět“ toto právo jinou smlouvou na tento nový subjekt.

K námitce stran nesprávného hodnocení žalobcem předložených důkazů žalovaný uvedl, že posouzení a hodnocení všech důkazů bylo lege artis a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uzavřel, že napadené rozhodnutí nevybočuje ze zákonných mezí, bylo vydáno v řízení, které proběhlo v souladu s platným právem, zohlednilo všechna relevantní tvrzení obou účastníků správního řízení a plně respektovalo právní názory Městského soudu v Praze, potažmo Nejvyššího správního soudu ČR.

Osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k věci samé uvedla, že v rámci namítaného porušení koncentrační zásady žalobce neuvedl nic konkrétního o tom, jaké skutečnosti nebo důkazy měl žalovaný nepřipustně zohlednit; tento žalobní bod je zcela obecný a nepřezkoumatelný. Žalobce navíc přehlíží skutečnost, že žalovaný byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 A 258/2011-301 zavázán k určitému dalšímu postupu. Soud žalovanému vytkl, že nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť nebylo s jistotou zjištěno, jakým způsobem a na jaký subjekt přešla či byla převedena práva k duševnímu vlastnictví bývalého státního podniku ELTON. Soud výslovně konstatoval, že skutkový stav (skutečnosti ohledně přechodu práv k autorskému dílu státního podniku ELTON) vyžaduje zásadní doplnění. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný právním názorem správního soudu vázán, žalovaný tedy byl povinen v souladu s uvedeným rozsudkem v dalším řízení přezkoumávat právní nástupnictví. Přitom musel zohlednit důkazy, na které poukázal soud ve svém rozsudku, a které byly předloženy samotným žalobcem mimo vlastní správní řízení (až při ústním jednání v soudním řízení správním byla žalobcem předložena licenční smlouva z roku 1985, dohoda o narovnání a licenční smlouva z roku 1996, smlouvy z roku 1999, delimitační dohoda z roku 1968). V takové situaci nelze vytýkat žalovanému, a to ani v obecné rovině, že zohlednil důkazy předkládané až po uplynutí prekluzivní 3měsíční lhůty pro podání námitek.

Argumentací, že žalovaný neoprávněně hodnotí napadené označení jako autorské dílo, žalobce zcela ignoruje již zmíněné ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2011, č. j. 9 As 10/2011-275 uvedl důvody, pro které je třeba logo PRIM považovat za autorské dílo. Jinými otázkami se Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí nezabýval. Tento rozsudek, jakož i na něj navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 A 258/2011-301, jsou pravomocné a vykonatelné a žalovaný jimi byl v dalším řízení vázán. Má-li žalobce údajně k dispozici další důkazy, které vyvracejí závěr o tom, že logo PRIM je autorským dílem, pak je měl řádně a včas předložit k posouzení soudům (Městskému soudu v Praze, potažmo Nejvyššímu správnímu soudu) v době, kdy byla tato otázka předmětem soudního přezkumu (dlužno upozornit, že ji předmětem soudního přezkumu učinil sám žalobce ve své předchozí správní žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2005, č. j. O-154773). Pokud tak neučinil, nemůže se nyní domáhat změny právního názoru v navazujícím správním řízení, pro které již tato otázka byla soudy pravomocně a závazně vyřešena.

Ve vztahu k žalobním námitkám, že žalovaný řešil otázku právního nástupnictví osoby zúčastněné na řízení do práv státního podniku ELTON pouze částečně, a že se nezabýval skutečností, že podnik ELTON byl v 80. letech podnikem koncernovým, osoba zúčastněná na řízení poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 A 258/2011-301, v němž soud zavázal žalovaného, aby se zabýval nástupnictvím po státním podniku ELTON, nikoli po koncernovém podniku ELTON (na str. 9 uvedeného rozsudku soud uvedl, že teprve úplné posouzení otázky právního nástupnictví do práv státního podniku ELTON k označení PRIM poskytne zákonnou odpověď na otázku aktivní legitimace namítajícího). Navíc není pravdou, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval skutečností, že podnik ELTON byl v 80. letech podnikem koncernovým. V napadeném rozhodnutí se dostatečně a správně vypořádal s otázkou právního nástupnictví v celé posloupnosti národní podnik ELTON – koncernový podnik ELTON – státní podnik ELTON – ELTON hodinářská, a.s. S ohledem na skutečnost, že ve zrušovacím rozsudku Městského soudu v Praze byl kladen důraz zejména na zkoumání právního nástupnictví mezi státním podnikem ELTON a společností ELTON hodinářská, a.s., prostřednictvím Fondu národního majetku, je logické, že žalovaný věnoval největší pozornost právě této otázce a nikoli otázce právního nástupnictví po koncernovém podniku, kterážto otázka nebyla v předchozím soudním řízení otázkou stěžejní.

Pokud jde o námitky týkající se jejího právního nástupnictví do práv k označení PRIM, osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé uvedla, že není sporu o tom, že původní označení PRIM vzniklo v době před 1. 1. 1969, tj. před vznikem národního podniku ELTON. Toto označení však mělo zcela jinou podobu neboli grafické provedení, jak je zřejmé ze srovnání s tehdy zapsanými označeními PRIM (ochranná známka č. 152529 z roku 1955 a č. 153324 z roku 1958). Označení PRIM v podobě PN01, které vzniklo v národním podniku ELTON v roce 1969, mělo výrazně jinou podobu a bylo vytvořeno právě z důvodu snahy o jasné odlišení výrobků národního podniku ELTON (náramkové hodinky) od výrobků národního podniku CHRONOTECHNA (hodiny a budíky). K tomuto grafickému označení v podobě vnitropodnikové normy PN01 vzniklo národnímu podniku ELTON vlastní, původní a neodvozené právo.

Dle názoru osoby zúčastněné na řízení nelze vůbec uvažovat o tom, že by žalovaný výkladem delimitační dohody ze dne 31. 12. 1968 překročil své pravomoci. Žalovaný byl povinen se zabývat všemi argumenty účastníků správního řízení a samotný žalobce delimitační dohodou argumentoval. Žalovaný proto musel přijmout nějaký výklad této

dohody, nehledě k tomu, že byl k tomu zavázán i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 A 258/2011-301.

Licenční smlouva mezi J. Ž. a osobou zúčastněnou na řízení byla uzavřena v roce 2007, a proto logicky nemohla být předložena žalovanému ve správním řízení dříve. Licenční smlouva je důkazem o aktivní legitimaci osoby zúčastněné na řízení k podání námitek, a byla uzavřena právě z důvodu, že ze strany žalobce a společnosti MPM-Quality v.o.s., docházelo neustále ke zpochybňování právního nástupnictví osoby zúčastněné na řízení do práv k označení PRIM po státním (dříve národním) podniku ELTON. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení neexistuje právní důvod, pro který by nebylo možné zohlednit licenční smlouvu v řízení o námitkách. Je však třeba uvést, že žalovaný nepovažoval licenční smlouvu za rozhodující pro vydání napadeného rozhodnutí (viz jeho výslovně konstatování na str. 47 napadeného rozhodnutí, že se nepřiklání k variantě přerušení právního nástupnictví z důvodu privatizace státního podniku ELTON).

Co se týče žalobcem namítaného nesprávného výkladu zákona č. 92/1991 Sb., osoba zúčastněná na řízení je toho názoru, že žalovaný se touto otázkou důkladně zabýval. V napadeném rozhodnutí vysvětlil platnou právní úpravu včetně důvodové zprávy a původně navrhovaného znění § 16 zákona č. 92/1991 Sb., to vše zcela v souladu s pokyny Městského soudu v Praze obsaženými v jeho rozsudku č. j. 7 A 258/2011-301. Vzhledem k uvedenému nelze žalovanému vytýkat, že nerespektoval závazný právní názor správních soudů. Žalovaný se v intencích soudních rozhodnutí problematikou zákona č. 92/1991 Sb., zabýval a dospěl k přesvědčivému závěru, že v daném případě oprávnění užívat zaměstnanecké autorské dílo ze státního podniku ELTON na společnost ELTON hodinářská a.s., přešlo. Osoba zúčastněná na řízení na tomto místě odkázala na argumentaci, kterou k této problematice uplatnila ve správním řízení. Tato argumentace objasňuje význam zakladatelské listiny, kterou Fond národního majetku založil společnost ELTON hodinářská a.s. (notářský zápis z 23. 4. 1992, č. 8 NZ 182/92, 8 N 205/92), konkrétně čl. „Za třetí“ této zakladatelské listiny, část textu ve znění: *„Spolu s vkládaným hmotným majetkem přecházejí na společnost všechna práva a povinnosti výše uvedeného státního podniku související s vkládaným majetkem s výjimkou práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví.“*. Ve vyjádření namítajícího ze dne 13. 6. 2012, které je součástí správního spisu, k tomu uvedla, že odkazuje *„na obsah privatizačního projektu státního podniku ELTON Nové Město nad Metují, č. projektu 175/00010294/01/4, konkrétně formulář č. 2 (A), bod 19. – způsob převodu práv průmyslového vlastnictví, kde je uvedeno, že práva budou převedena v návaznosti na bod 13. (správně měl být odkaz na bod 15.) tohoto formuláře na základě smluv uzavřených mezi nabyvateli – akciovými společnostmi a podnikem podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb., přičemž smlouvy budou registrovány u Federálního úřadu pro vynálezy. V bodě 15. uvedeného formuláře jsou uvedena nehmotná aktiva (vynálezy, průmyslové vzory, ochranné známky a zlepšovací návrhy) v odhadované hodnotě 4.560.000,00 Kčs a je zde odkaz na podrobný soupis aktiv v příloze č. 10. Na to navazuje příloha č. 10 privatizačního projektu – ocenění průmyslových práv a jiného duševního vlastnictví, kde jsou podrobně vypočteny: 1. vynálezy, 2. průmyslové vzory, 3. ochranné známky, 4. zlepšovací návrhy, to vše v celkové hodnotě 4.560.000,00 Kčs. Z uvedeného formuláře a přílohy privatizačního projektu nepochybně vyplývá, že v rámci privatizace nepřecházela založením na akciovou společnost pouze tato, v privatizačním projektu jednoznačně určená průmyslová práva, a to z důvodu jasně uvedeného v bodu 19. formuláře č. 2 (A) totiž, že tato průmyslová práva musela být převedena smlouvami registrovanými Federálním úřadem pro vynálezy. O jiných nehmotných právech privatizační projekt nehovoří. Notářský zápis č. 8 NZ 182/92, 8 N 205/92 ze dne 23. 4. 1992, kterým Fond národního majetku založil akciovou společnost ELTON hodinářská a.s., v bodě*

3. právě na privatizační projekt odkazuje a tedy i ustanovení bodu 3. o tom, že nepřechází práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, je třeba vykládat v souladu s privatizačním projektem, tedy tak, že nepřechází tato práva výslovně v privatizačním projektu uvedená. Výklad, který prosazuje EUTECH a.s., potažmo v jiných sporech MPM-QUALITY v.o.s., že totiž na společnost ELTON hodinářská a.s. žádná jiná nehmotná práva nepřešla, je neudržitelný, neboť vedle průmyslových práv, která byla výslovně uvedena v privatizačním projektu, disponoval státní podnik ELTON rozsáhlým souborem nehmotných aktiv (průmyslových práv) v podobě tzv. know-how, tedy souboru výrobních a obchodních znalostí, které umožňovaly reálně provozovat podnikatelskou činnost. Takto v rámci privatizace ELTON hodinářská a.s. převzala od státního podniku ELTON například kompletní konstrukční a výrobní dokumentaci náramkových hodinek. Pokud by k převzetí konstrukční a výrobní dokumentace nedošlo, ELTON hodinářská a.s., by nebyla schopna pokračovat ve výrobě náramkových hodinek a jako podnik by vzápětí po privatizaci musela ukončit provoz. Stejným způsobem proběhla privatizace i u všech ostatních výrobních podniků, které by bez převzetí výrobní a konstrukční dokumentace nemohly pokračovat v podnikatelské činnosti. Takový smysl privatizační procesy jistě neměly. Součástí předané dokumentace, kterou ELTON hodinářská a.s. v rámci privatizačního procesu převzala, byl i soubor podnikových norem včetně normy PN01 upravující označování náramkových hodinek logem PRIM v grafické úpravě provedené panem J. Ž. Trváme na tom, že rozhodnutí Fondu národního majetku jako zakladatele ELTON hodinářská a.s. je nutno vykládat tak, že spolu se vkládaným hmotným majetkem přešla na společnost ELTON hodinářská a.s. všechna práva a povinnosti státního podniku ELTON související se vkládaným majetkem, tedy včetně veškerých nehmotných práv, s výjimkou těch práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, která byla uvedena v privatizačním projektu v bodu 15. formuláře č. 2 (A) a podrobně popsána v příloze č. 10.“ Osoba zúčastněná na řízení se domnívá, že tato argumentace jednoznačně prokazuje přechod práva užívat zaměstnanecké autorské dílo – označení PRIM dle podnikové normy PN01 - v rámci privatizace na společnost ELTON hodinářská a.s.

K námitkám vytýkajícím žalovanému nesprávné hodnocení licenční smlouvy z roku 1985 a rovněž dohody o narovnání a licenční smlouvy z roku 1996 osoba zúčastněná na řízení uvedla, že dle jejího názoru žalovaný dospěl ke správným právním závěrům. Licenční smlouva (z roku 1985) byla uzavřena na základě nařízení nadřízeného orgánu a evidentně byla uzavřena v rozporu se skutečností, když jako vlastník ochranné známky č. 165917 byl zapsán podnik CHRONOTECHNA, který předmětné označení nikdy neužíval, a jediný podnik dlouhodobě oprávněně užívající toto označení, tj. národní podnik ELTON, později koncernový podnik ELTON, byl nařízením nadřízených orgánů postaven do role licenciáta, který byl povinen za užívání svého vlastního označení platit licenční poplatky jinému subjektu. Tato situace byla zcela absurdní, odporovala existujícímu stavu a odporovala též tehdy platným právním předpisům, protože licenční smlouva porušovala práva autora k autorskému dílu – označení PRIM. Argumentace žalobce, že licenční smlouva z roku 1985 nemohla zohledňovat práva autora díla a jeho zaměstnavatele, neboť nemohla předvídat, že o čtvrt století později bude toto označení považováno za autorské dílo, nemůže obstát. Je nerozhodné, zda toto označení bylo či nebylo tehdejšími orgány a jednajícími podniky považováno za autorské dílo, rozhodná je výlučně objektivní, smysly vnímatelná podoba tohoto grafického zpracování. Jak podrobně odůvodnil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 10/2011-275, předmětné grafické ztvárnění loga PRIM je autorským dílem, tzv. dílem malé mince, a vzhledem k tomuto konstatování je nepochybné, že bylo autorským dílem od počátku, tedy již od roku 1969.

Způsob, jakým žalovaný zdůvodnil neplatnost dohody o narovnání a licenční smlouvy z roku 1996, považuje osoba zúčastněná na řízení za zcela dostatečný. Dodala, že nelze přehlédnout ani to, že neplatnost dohody o narovnání ze dne 14. 2. 1996 a licenční smlouvy z 31. 5. 1996 byla již dříve konstatována rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2007, č. j. 5 Cm 105/2005-99, který je pravomocný a který byl potvrzen rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci. Je tudíž zřejmé, že ani žalobcem tvrzenou dohodou o narovnání ze dne 14. 2. 1996 nebyly právní vztahy týkající se označení PRIM v předmětném grafickém provedení narovnány či vypořádány.

V doplňujícím podání ze dne 18. 12. 2014 osoba zúčastněná na řízení upozornila na skutečnost, že Úřad průmyslového vlastnictví vyhověl jejímu návrhu na prohlášení ochranné známky PRIM č. 165917 za neplatnou. Ochranná známka PRIM č. 165917, která je tvořena totožným grafickým znázorněním loga PRIM, jako tomu bylo v případě přihlášky slovní grafické známky sp. zn. O-154773, byla v roce 2000 rovněž ve vlastnictví žalobce, v roce 2001 byla žalobcem převedena na nového vlastníka MPM-QUALITY v.o.s., se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, IČ: 479 87 430. Úřad rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č. j. O-53821/626/2006/ÚPV prohlásil ochrannou známku č. 165917 ve znění PRIM za neplatnou s účinky ex tunc. V odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že logo PRIM ve výše uvedeném grafickém provedení je autorským dílem, že toto autorské dílo je tzv. dílem zaměstnaneckým, které vzniklo v tehdejší národní podniku ELTON, a že společnost ELTON hodinářská a.s., je univerzálním právním nástupcem po národním podniku ELTON. Z toho Úřad dovodil, že ELTON hodinářská a.s., je aktivně legitimována k podání návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky a že ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem, neboť nebyla respektována ochrana autorských práv zaručená Bernskou úmluvou. Vedle toho Úřad shledal, že předmětná ochranná známka je neplatná též proto, že zápis této ochranné známky pro subjekt, který neužíval takové označení a nebyl ztotožňován s výrobou náramkových hodinek, vedl ke klamavosti a nepravdivosti z hlediska známkoprávní ochrany, a dále proto, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Společnost MPM-QUALITY v.o.s., podala proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu rozklad, který však byl rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/ÚPV zamítnut.

Výše uvedená rozhodnutí Úřadu týkající se neplatnosti ochranné známky č. 165917 považuje osoba zúčastněná na řízení za zásadní i pro nyní projednávanou věc. Jedná se o totožné grafické znázornění loga PRIM, ke kterému podle uvedených rozhodnutí Úřadu náleží výlučná práva společnosti ELTON hodinářská a.s. Vzhledem k tomu není možné, aby si žalobce přihlásil totožné označení PRIM pro sebe jako ochrannou známku.

Podáním ze dne 3. 1. 2017 žalobce navrhl přerušení řízení v této věci. Návrh odůvodnil tím, že u Krajského soudu v Hradci Králové je pod sp. zn. 16 C 14/2016 projednávána žaloba manželů JUDr. H. J. P. a A. J., dědiců majetkových autorských práv k autorským dílům po Mgr. J. R.. Podle znaleckého posudku č. 082/15 ze dne 26. 3. 2015 vypracovaného Mgr. I. B. je autorem loga ELTON a loga PRIM - ve stejném grafickém provedení jako žalobcem přihlašovaná ochranná známka č. 154773, grafický designer J. R. Předmětem řízení vedeného Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 16 C 14/2016 je stanovení povinnosti společnosti ELTON hodinářská a.s., zdržet se užití díla vytvořeného Mgr. R., které osoba zúčastněná na řízení užívá bez svolení autora díla. Zároveň bude v uvedeném soudním řízení jako předběžná otázka posuzována otázka autorství loga „PRIM“. Tato otázka a její posouzení soudem má zásadní význam i pro rozhodnutí soudu v tomto řízení.

Důkazy předloženými v soudním řízení před Krajským soudem v Hradci Králové, sp. zn. 16 C 14/2016 je dle žalobce zcela vyvráceno tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že údajným autorem loga „PRIM“ měl být J. Ž. Osoba zúčastněná na řízení, neoprávněně užívající logo „PRIM“ vytvořené Mgr. R., tak není osobou, které náleží práva k autorskému dílu, když uvedla žalovaného v omyl. Žalovaný nekriticky převzal tvrzení osoby zúčastněné na řízení v rozporu s vlastní praxí, kdy pokud je sporné právo, tak vyčká rozhodnutí soudu. Žalobce proto navrhl, aby řízení u Městského soudu v Praze bylo přerušeno do právní moci rozhodnutí o žalobě vedené pod sp. zn. 16 C 14/2016 u Krajského soudu v Hradci Králové, jelikož rozhodnutí soudu závisí na otázce, kterou nemůže správní soud v tomto řízení řešit tak, jak v řádném soudním řízení, a z důvodu, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobcův návrh na přerušení řízení zamítl. Ve vyjádření k tomuto návrhu poukázal na to, že v žalobě nebyl uplatněn žalobní bod, který by se týkal údajných autorských práv J. R. k předmětnému označení „PRIM“. Z tohoto důvodu zastává žalovaný názor, že otázka autorství J. R. k tomuto označení, která má být v řízení u Krajského soudu v Hradci Králové projednávána jako otázka předběžná, je pro předmětné řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí irelevantní. S ohledem na § 71 odst. 2 s.ř.s., který nepřipouští rozšíření žaloby o další žalobní body po uplynutí lhůty pro podání žaloby, již žalobce v současnosti nemůže učinit otázku autorství J. R. dodatečným žalobním bodem pro toto řízení. S ohledem na to, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo velmi komplikované řízení jak před žalovaným, tak před soudem, kdy byla věc třikrát projednávána před Městským soudem v Praze a dvakrát před Nejvyšším správním soudem, má žalovaný rovněž za to, že přerušení řízení by bylo rovněž v rozporu se zásadou rychlosti řízení a procesní ekonomie. Další průtahy v řízení by nadto mohly zavdat příčinu k podání žaloby o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem, jak se ostatně již stalo v souvisejícím řízení vedeném žalovaným pod zn. sp. O-53821, ve kterém byla (totožná) slovní grafická ochranná známka ve znění „PRIM“ prohlášena za neplatnou.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobcův návrh na přerušení řízení považuje za bezpředmětný a s přerušením řízení nesouhlasí.

Na vyjádření žalovaného k návrhu na přerušení řízení reagoval žalobce podáním ze dne 20. 2. 2017 označeným jako replika, v němž uvedl, že od začátku tvrdí, že namítajícímu právo k autorskému dílu nenáleží. Dle mínění žalobce je nerozhodné, z jakého konkrétního důvodu namítajícímu právo nenáleží. Z aktuálně přiložených dokladů je zřejmé, že namítající vůbec nebyl osobou oprávněnou k podání námitek. K argumentaci žalovaného, že ve správní žalobě nebyl uplatněn žalobní bod, který by se týkal autorských práv Mgr. J. R., žalobce podotkl, že otázka autorských práv Mgr. R. pochopitelně nebyla ve správní žalobě jako žalobní bod uplatněna, jelikož žalobci ani nebyla známá. Zde však není otázkou, kdo je autorem předmětného loga „PRIM“, ale pro dané námitkové řízení je podstatná pouze skutečnost, že namítajícímu autorská práva k logu „PRIM“ nenáležely, a že tedy nebyl osobou oprávněnou k podání námitek. Namítajícímu však nesvědčila žádná práva k označení „PRIM“, což žalobce tvrdil po celou dobu správního řízení. Nebyl tak osobou oprávněnou k podání námitek.

Žalobce ve správní žalobě výslovně uvedl, že označení PRIM vzniklo před 1. 1. 1969, a že tedy nemohlo být majetkem ELTONu národní podnik. Nově předkládanými doklady, které byly objeveny až později, žalobce pouze dokládá, že jeho tvrzení, že označení PRIM

vzniklo před datem 1. 1. 1969 (tj. dříve než vznikl samostatný podnik ELTON), je správné. To dává za pravdu žalobci, že namítající nebyl osobou oprávněnou k podání námitek.

V případě tvrzení, že autorem loga „PRIM“ byla zcela jiná osoba, než namítající v podaných námitkách tvrdil, se dle mínění žalobce jedná toliko o pouhé rozšíření žalobního bodu v žalobě však již uplatněného, a soud je povinen se takto rozšířeným žalobním bodem zabývat. Bylo dodatečně zjištěno, že autorem loga - přihlašovaného označení - není J. Ž., bývalý zaměstnanec podniku ELTON, jak tvrdil namítající, ale Mgr. J. R., přičemž dědicové majetkových autorských práv k autorským dílům po Mgr. J. R., manželé JUDr. H. J. P. a A. J., podali ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, o níž je vedeno řízení pod sp. zn. 16 C 14/2016. V něm bude jako předběžná otázka řešena právě otázka autorství ke slovně - grafickému provedení slova „PRIM“.

Žalobce následně označil důkazy, které mají prokazovat, že autorem přihlašovaného označení je Mgr. J. R. a nikoliv J. Ž. (doporučený dopis podniku ELTON ze dne 8. 11. 1968 adresovaný paní D. N., ženě Mgr. J. R.; negativy a štočky s vyobrazením předmětného loga a ostatních návrhů vytvořených Mgr. R.; zápis z porady ze dne 18. 12. 1968; podniková norma PN01 ze dne 23. 9. 1969; výslech pana Ž. ze dne 9. 11. 2009 u Krajského soudu v Hradci Králové; znalecký posudek č. 082/15 ze dne 26. 03. 2015 vypracovaný znalcem Mgr. I. B.), a podotkl, že navrhování nových důkazů není na rozdíl od případů rozšíření žalobních bodů soudním řádem správním omezováno.

S poukazem na § 77 odst. 2 věta druhá s.ř.s. a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2004 – 89 žalobce dovozuje, že soud je povinen provést dokazování i nově předkládanými doklady a k těmto důkazům při svém rozhodování přihlédnout. Z předložených dokladů totiž zejména plyne, že předmětné logo „PRIM“ vzniklo dříve než samostatný podnik ELTON. Pokud má být v nějakém rozsahu panu Ž. přičítána účast, lze tuto dovodit maximálně v rozsahu překreslení loga vytvořeného Mgr. R. do podnikové normy PN01 a vložení rozměrové tabulky, k čemuž však došlo až po druhé polovině roku 1969.

Skutečnost, že se dodatečně ukázalo, že autorem slovně grafického provedení slova „PRIM“ je J. R., nelze hodnotit jako nové tvrzení žalobce. Toto zjištění pouze prokazuje to, co žalobce tvrdí od počátku, tedy že namítající nebyl osobou oprávněnou podat námítka, a že žalovaný pochybil, když námitkám namítajícího vyhověl a přihlášku zamítl. Žalobce od počátku tvrdil, že namítající není aktivně legitimován k podání námitek, zejména, že mu nesvědčí práva k autorskému dílu, že není právním nástupcem podniku ELTON, atd., přičemž precizace důvodů, proč mu tato práva nesvědčí, nejsou rozhodné.

Žalobce dodal, že si je samozřejmě vědom právní úpravy zakotvené v § 75 s.ř.s., dle které při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nicméně i tato zásada může být v určitých případech prolomena. Právě v tomto případě je nutno tuto zásadu prolomit (v této souvislosti žalobce odkázal příkladmo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že toto pravidlo není bezvýjimečné a jeho aplikace může být, i přes výslovné znění zákona, v praxi v některých případech omezena).

Osoba zúčastněná na řízení se podáním ze dne 20. 3. 2017 vyjádřila k žalobcově replice. Konstatovala, že žalobce v rozporu s § 71 odst. 2 s.ř.s. rozšiřuje žalobu o další žalobní bod, ačkoli dle zákona tak mohl učinit jen ve lhůtě pro podání žaloby, která již uplynula.

Tímto novým žalobním bodem je právě tvrzení o autorství Mgr. J. R.. V podané žalobě nic takového žalobce netvrdil, tvrdil pouze, že označení PRIM vůbec autorským dílem není. Takové tvrzení je ovšem podstatně odlišné od tvrzení, že namítajícímu (osobě zúčastněné na řízení) právo k autorskému dílu nenáleží. Se žalobcem nelze souhlasit v tom, že je nerozhodné, z jakého konkrétního důvodu namítajícímu (osobě zúčastněné na řízení) toto právo nenáleží, neboť ve skutečnosti je rozhodné, že žalobce v podané žalobě tvrdil zcela jiné skutečnosti (neexistence autorského díla), než tvrdí nyní v podané replice (že se o autorské dílo jedná a jeho autorem je Mgr. J. R.). Nelze souhlasit s tvrzením, že se jedná o pouhé rozšíření žalobního bodu v žalobě již uplatněného a že soud je povinen se takto rozšířeným žalobním bodem zabývat. Jak vyplývá z § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., žalobní bod musí skutkově i právně vymezovat důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce však v replice skutkové a právní vymezení žalobních bodů mění, když zcela nově argumentuje existencí autorského díla a osobou autora. Soud se tedy nemůže tímto novým tvrzením, tj. novým žalobním bodem, zabývat. Vzhledem k tomu je nadbytečné zabývat se rovněž důkazy, které žalobce na podporu svého tvrzení předkládá.

Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí ani s interpretací nově předkládaných důkazů, jak ji soudu předestřel žalobce. Z výsledku svědka J. Ž. u Krajského soudu v Hradci Králové nelze dovozovat, že by J. Ž. provedl pouze technický nákres, to bylo potvrzeno nejen výsledkem pana J. Ž., ale i jeho tehdejšího nadřízeného, pana Ing. J. Ř.. Znalec Mgr. Ing. I. B. je znalcem pro obor znalecké činnosti ekonomika; jeho znalecký posudek nemůže odpovídat na právní otázky a nemůže tedy posuzovat, kdo je autorem díla, neboť takové rozhodnutí je rozhodnutím o právní otázce a přísluší výlučně kompetentním orgánům státu. Znalecký posudek je navíc jednostranný, když vůbec nehodnotí tvrzení a důkazy, kterými disponuje osoba zúčastněná na řízení a vychází pouze z tvrzení a dokumentů předkládaných žalobcem.

Dle názoru osoby zúčastněné na řízení je sice pravdou, že pravidlo obsažené v § 75 s.ř.s. není zcela bezvýjimečné, jak dovodil Nejvyšší správní soud v návaznosti na judikaturu Ústavního soudu ČR, avšak výjimky, které byly judikaturou definovány a které jsou založeny na argumentaci, že z ústavněprávního hlediska není možné zásadu uvedenou v § 75 s.ř.s. akceptovat, v žádném případě nedopadají na nyní projednávanou záležitost.

Závěrem osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že napadeným rozhodnutím bylo vyhověno jejím námitkám ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) a § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách. Žalobce v podané žalobě a zejména v replice zpochybňuje zejména otázku autorského díla, respektive osoby autora, čímž vyvrací důvody, které vedly žalovaného k vyhovění námitkám ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách. Žalobce však v podané žalobě ani v replice neargumentuje proti důvodům, které vedly žalovaného k vyhovění námitce ve smyslu § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách, to s výjimkou obecného zpochybnění univerzálního právního nástupnictví osoby zúčastněné na řízení po právních předchůdcích (národní podnik ELTON, státní podnik ELTON). Jelikož právní nástupnictví po národním, respektive později státním podniku ELTON je zřejmé z již předložených a ve správním spise obsažených důkazů, nehledě k doloženému užívání předmětného loga PRIM společností ELTON hodinářská a.s., je podle názoru osoby zúčastněné na řízení zřejmé, že přihláška ochranné známky musela být zamítnuta přinejmenším podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách, tedy z důvodu práva předchozího uživatele nezapsaného označení. Argumentace týkající se existence autorského díla či osoby autora je pak podružná, neboť ani kdyby žalobce oprávněně namítal neexistenci autorského díla či jiné osoby autora, nemohlo by to mít vliv na

správnost konečného rozhodnutí žalovaného o tom, že přihláška ochranné známky musí být zamítnuta.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci i osoba zúčastněná na řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobce konstatoval, že v žalobě byly uplatněny žalobní body tak, jak existovaly podle známosti žalobce k datu podání žaloby. To, že žalobce soud začátkem tohoto roku zahrnul novými skutečnostmi a tvrzeními, byla v podstatě reakce na to, co bylo učiněno zúčastněnou osobou, která soudu zaslala podobná podání a rozhodnutí, která jsou vydávána nejenom kolem této ochranné známky, ale v dalších desítkách soudních a správních sporů. Žalobce má za to, že není možné nové důkazy připouštět selektivně, a to jak z hlediska jejich obsahu, ale také z hlediska časové osy. Jednou z uplatněných námitek je námitka, že žalovaný po zákonné koncentraci připustil další důkazy a na základě těchto důkazů rozhodl. Podle žalobce se má buď vycházet čistě formálně a minimalisticky z toho stavu, jaký byl v původním řízení, nebo se má přistoupit k plné jurisdikci a věc má být posouzena komplexně. Je však pravdou, že konkrétně v této záležitosti je mnoho otázek, které byly v mezidobí posuzovány i jinými úřady a jinými soudy, a závěry, které byly učiněny v této věci, jsou již poněkud zastaralé. Žalobní bod, který byl žalobcem uplatněn, obecně zní, že nebyly podány námitky osobou, které svědčí autorská práva. Pod to se skryje i to, komu konkrétně to autorské právo svědčí. Je pravdou, že žalobce zprvu zastával stanovisko, že jakési nepatrné posunutí čárky a zpracování slova není autorským dílem. Nikdo to také jako autorské dílo nevnímal, a teprve rozsudkem Nejvyššího správního soudu bylo prohlášeno, že se jedná o autorské dílo. Ale Nejvyšší správní soud to před pěti nebo šesti lety posuzoval ve stavu, kdy vycházel z toho, že existuje jedna jediná osoba, která měla něco zpracovat. Nyní archivy postupně vydávají svá tajemství a vychází najevo nové historické podklady, které žalovaný v rozporu se svou praxí ignoruje. Jinak je totiž obvyklé, že pokud je spor o autorství, žalovaný přerušuje správní řízení a ponechává věc rozhodnout soudem.

Pokud se v této věci má jednat o autorské dílo, tak se dle názoru žalobce musí jednat o to původní autorské dílo, jehož autorem je úplně jiná osoba než ta, která podávala námitky. Jedná se o aspekt, který tehdy nikdo nebral v úvahu, o tom externím výtvarníkovi, protože nikdo nevěděl, kdo to je. Nyní je známo, že pan Ž. vycházel z návrhu externího výtvarníka pana R., jenž je pravým autorem loga PRIM vytvořeného před 1. 1. 1969.

Argumentace žalovaného, podle níž byla v roce 1984 uzavřena licenční smlouva pod nátlakem na příkaz nadřízené osoby, je nepřipadná, protože to tehdy byl běžný postup. Hovořit o nějaké neplatnosti je nepřipadné. Koncernovému podniku ELTON nemohlo svědčit právo k tomu označení, neboť si vždy musel být vědom toho, že dané označení užívá na základě licence.

Společnost ELTON (národní podnik) vznikla v roce 1969 a k přerušení poslušnosti mezi touto společností a namítajícím došlo nejpozději v souvislosti s privatizací. Žalobcem vypracovaná tabulka (založená na č. 1. 135 soudního spisu) zobrazuje, jakým způsobem docházelo k majetkovým přesunům mezi jednotlivými společnostmi. Se všemi těmito přesuny se žalovaný rozhodně nevypořádal. V dohodě o narovnání uzavřené s bývalým podnikem CHRONOTECHNA údajný právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení navíc výslovně uznal, že práva k ochranné známce náleží právnímu předchůdci žalobce.

Žalovaný se při ústním jednání před soudem pozastavil nad tím, proč žalobce v tomto řízení reaguje novou skutečností, tj. osobou pana R., až nyní, když v jiných řízeních ji uváděl

už v roce 2014. Pro toto řízení je rozhodující žaloba z roku 2013. Napadené rozhodnutí samozřejmě vychází ze stavu, za kterého rozhodoval žalovaný. Skutečnosti uváděné žalobcem v replice představují nový žalobní bod, nejedná se o rozšíření stávajících žalobních bodů. Žalobce od počátku tvrdil, že se o autorské dílo nejedná, což není totéž.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že soud je povinen pronést dokazování (nově předloženými důkazy). Soud může provést dokazování a v souladu s § 52 s.ř.s. rozhodne, které z navržených důkazů provede. Důkazy není zapotřebí provádět, jestliže nemají relevantní souvislost s předmětem řízení, což je právě tento případ. Z žalobcem předložených důkazů neplyne, že by předmětné logo PRIM vzniklo dříve než samotný podnik ELTON, takže jsou pro toto řízení irelevantní. Žalovaný naproti tomu v napadeném rozhodnutí prokázal, že podle podnikové normy PN01, která byla vyhotovena v září roku 1969, svědčí národnímu podniku ELTON autorské právo k autorskému dílu zaměstnaneckému, které vytvořil pan Ž. Žalobce až nyní vytrhává z kontextu pojem externí výtvarník, avšak eventuální předloha k dílu není předmětem tohoto řízení.

Osoba zúčastněná na řízení se při ústním jednání před soudem připojila ke stanovisku žalovaného a k věci samé dále uvedla, že není pravdou, že poprvé až Nejvyšší správní soud uvažoval o tom, že se jedná o autorské dílo. To vyslovil již dříve Úřad průmyslového vlastnictví. Tvrzení žalobce o autorství pana R. je jasně novým žalobním bodem, který nebyl obsažen v původní žalobě a je nepřípustný. Právní nástupnictví osoby zúčastněné na řízení bylo hodnoceno ze dvou aspektů, a to jednak z pohledu zaměstnaneckého autorského díla a dále v rámci užívání nezapsaného označení - loga PRIM v grafické podobě, které je předmětem toho sporu. Toto nezapsané označení se vztahuje k hmotnému substrátu, k majetku podniku, který nepochybně přešel na společnost ELTON hodinářská, a.s. Tuto otázku velmi podrobně zkoumaly soudy v civilních sporech, kterých se zúčastnila společnost ELTON hodinářská, a.s., a na druhé straně žalobce a ještě společnost MPM-Quality. Vrchní soud v Praze v usnesení po provedení celé řady důkazů dospěl k předběžnému závěru, že skutečně došlo k právnímu nástupnictví z titulu nezapsaného označení Prim, které je zde předmětem řízení. V napadeném rozhodnutí jsou dva argumenty pro zamítnutí té přihlášky – jedním z nich je nezapsané označení a druhým autorské právo, a každý z nich ob stojí sám o sobě.

Soud při jednání zamítl návrh žalobce na přerušování řízení (zdůvodnění viz níže). Dále rozhodl, že nebude doplňovat dokazování důkazy navrženými žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku může ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění podat u Úřadu zdůvodněnou námitku držitel shodného nebo zaměnitelného označení, které v České republice v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky získalo rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby tohoto držitele.

Podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku může ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění podat u Úřadu zdůvodněnou námitku ten,

jemuž náleží práva k autorskému dílu, je-li shodné či zaměnitelné se zveřejněným označením, jestliže jeho užitím by mohla být dotčena práva k autorskému dílu.

Podle § 9 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., k námitkám uplatněným po lhůtě podle odstavce 1 Úřad nepřihlíží; to platí i o důkazech, jimiž byly námitky podepřeny.

Podle § 52 odst. 2 věta první a druhá zákona č. 441/2003 Sb., pro řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije tento zákon. Účinky procesních úkonů učiněných v těchto řízeních zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle tohoto zákona.

Podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky.

Podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno.

Podle § 25 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., osoby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění účinném od 28. 2. 1992, s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na jeho nabyvatele i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem.

Podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb., práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví se převádějí na základě smlouvy uzavřené mezi nabyvatelem a podnikem.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné,

Podle § 71 odst. 2 věta druhá a třetí s.ř.s. žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Soud předně považuje za potřebné vysvětlit, z jakého důvodu neakceptoval návrh žalobce na přerušení řízení. V podané žalobě nebylo uplatněno tvrzení, že práva k autorskému dílu spočívajícímu ve slovně grafickém provedení loga PRIM v podobě, jakou měla též žalobcem přihlašovaná ochranná známka č. 154773, nenáleží osobě zúčastněné na řízení, ale jiné osobě. Žaloba je založena na zcela odlišné argumentaci, a sice že předmětné slovně grafické označení PRIM není a nemůže být autorským dílem dle autorského zákona (viz např. bod 26 žaloby). Žalobce v žalobě výslovně uvádí, že „*po celou dobu tvrdil a tvrdí, že slovně – grafické provedení slova PRIM autorským dílem není, proto logicky k němu nemůže komukoliv náležet autorské právo*“ (bod 28 žaloby).

Tvrzení předestřená žalobcem v návrhu na přerušení řízení a dále v replice ze dne 20.2.2017 jsou však zcela odlišná. Žalobce ve zřejmém rozporu s tím, co dříve uvedl v žalobě, nově tvrdí, že předmětné slovně – grafické provedení slova PRIM *je autorským dílem*, které vytvořil Mgr. J. R. Dědici majetkových autorských práv k autorským dílům po Mgr. J. R. mají být manželé JUDr. H. J. P. a A. J., a nikoliv osoba zúčastněná na řízení, které tak práva k předmětnému označení „PRIM“ jakožto autorskému dílu nenáleží. Tato tvrzení jsou zcela jednoznačně novotami, které v žalobě nezazněly ani v nejhrubších rysech, ba naopak jsou s předchozí argumentací žalobce v rozporu. Nejedná se tak o pouhé rozšíření již uplatněného žalobního bodu, ale o zcela nový žalobní bod (námitku), o který byla žaloba nepřipustně rozšířena po uplynutí zákonem stanovené lhůty, ve které tak mohl žalobce v souladu s § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. učinit. K takové opožděně uplatněné námitce soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet. Pokud by tak učinil, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.

Soud nevešel na názor žalobce, že je nerozhodné, z jakého konkrétního důvodu namítajícímu právo k předmětnému označení PRIM nenáleží. Z ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. plyne, že z žalobních bodů, které jsou jednou z obligatorních náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, musí být patrné, z *jakých skutkových a právních důvodů* považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. V žádném ze žalobních bodů, které jsou obsaženy v žalobě, žalobce nenamítal, že osobě zúčastněné na řízení nenáleží práva k autorskému dílu v podobě přihlašovaného označení, protože toto autorské dílo vytvořil Mgr. J. R. Žalobní tvrzení, že osobě zúčastněné na řízení právo k předmětnému označení PRIM nenáleží, je zbudováno na zcela jiné konstrukci, totiž že se vůbec o autorské dílo nejedná.

Uvádění nových skutkových či právních důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které jsou založeny na zcela odlišné konstrukci než původní žalobní body, až v replice podané s odstupem několika let po podání žaloby, nelze posoudit jinak než jako snahu žalobce o nepřipustné rozšíření žaloby o nové žalobní body po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Soud proto při rozhodování v dané věci nepřihlížel k novému tvrzení žalobce, že předmětné slovně – grafické provedení slova PRIM je autorským dílem, které vytvořil Mgr. J. R., a neprovedl ani důkazy navržené žalobcem k prokázání tohoto opožděně uplatněného tvrzení. Z téhož důvodu neshledal potřebným přerušit řízení v této věci do doby, kdy bude v řízení probíhajícím u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 16 C 14/2016 pravomocně rozhodnuto o žalobě údajných dědiců majetkových autorských práv k autorským dílům po Mgr. J. R.

Soud na okraj dodává, že ani v řízení před žalovaným, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, žalobce netvrdil, že autorem předmětného označení je Mgr. J. R., nepředkládal o tom správnímu orgánu žádné důkazy, a žalovaný proto také v tomto směru žádné dokazování neprováděl. Pokud by ovšem soud dospěl k závěru, že otázka autorství Mgr. J. R. k předmětnému označení je pro posouzení věci rozhodná (což se nestalo), musel by napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť v takovém případě by skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžadoval zásadní doplnění. Správnímu soudu totiž nepřísluší, aby jako první posuzoval otázku, která je významná pro rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, a prováděl v tomto směru rozsáhlé dokazování, jestliže se takovou otázkou správní orgán nezabýval a sám žádné dokazování ve vztahu k ní neprováděl. Opačný postup by byl v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu. Žalobcův odkaz na ustanovení § 77 odst. 2 s.ř.s., které navíc stanoví toliko možnost (nikoliv povinnost) soudu v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, proto nemůže obstát.

Zdejšímu soudu je samozřejmě známa judikatura, v níž Nejvyšší správní soud v určitých specifických případech připustil prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s.ř.s., podle níž soud při přezkouvání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nyní projednávaná věc se však v ničem nepodobá výjimečným případům, při jejichž posouzení je dle Nejvyššího správního soudu zapotřebí výše zmíněnou zásadu neaplikovat, a ani žalobce nepředložil žádné přesvědčivé důvody, proč by tomu tak mělo být. To, že se o určitých skutečnostech, které jsou dle jeho názoru relevantní pro posouzení věci samé, dozvěděl až po vydání napadeného rozhodnutí, takovým důvodem není.

Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalobce sám v žalobě výslovně uvedl, že po celou dobu tvrdil a tvrdí, že (přihlašované) slovně - grafické provedení slova „PRIM“ autorským dílem není, a proto k němu nemůže komukoliv náležet autorské právo. Námitky, jimiž žalobce brojí proti posouzení předmětného označení jako autorského díla, nicméně důvodné nejsou.

Soud nemohl přehlédnout, že otázka, zda označení PRIM ve slovně - grafickém provedení zachyceném v podnikové normě č. PN01 národního podniku ELTON v této podobě:

PRIM

je autorským dílem, již byla v minulosti pravomocně vyřešena Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 27. 7. 2011 č. j. 9 As 10/2011 – 275. Závěry, k nimž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl, byly v dalším řízení závazné jak pro Městský soud v Praze, tak pro žalovaného, a jsou pro ně závazné i nadále. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že danou otázku je nutno posuzovat podle právních předpisů platných a účinných ke dni vzniku předmětného označení, tj. zejména podle tehdy platného a účinného zákona č. 35/1965 Sb., o literárních, vědeckých a uměleckých dílech (autorský zákon). Podle tohoto zákona bylo předmětem autorského práva dílo literární, vědecké a umělecké, které je výsledkem tvůrčí duševní činnosti autora (§ 2 odst. 1 zákona). Autorské právo k dílu pak podle § 9 téhož zákona vzniklo okamžikem, kdy bylo dílo vyjádřeno slovem, písmem, náčrtem, skicou nebo v jakékoli jiné vnímatelné podobě.

Jak vyplývá z obsahu předloženého spisu, smyslem tvorby nového označení bylo zřetelně odlišit novou značku „PRIM“ od dříve používané značky zakulaceného bochníkovitého tvaru se zhuštěnými písmeny:

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil předchozímu závěru Městského soudu v Praze, že při vytváření označení „PRIM“ se nejednalo o tvůrčí činnost ve smyslu autorskoprávních předpisů, neboť ztvárnění označení bylo natolik limitováno zadáním a vycházelo z již dříve existujícího označení, že se v něm nemohla projevit tvůrčí činnost zpracovatele, ani závěru, že možný projev uměleckého ducha tvůrce byl vyloučen také tím, že zhotovitel své nákrasy konzultoval s výtvarníky a rovněž zobrazení detailů označení (mezery a odstupy) bylo výsledkem kolektivního posouzení. I přes limitaci spočívající v tom, že zde bylo předem dáno slovo, jehož úprava byla z důvodu osamostatnění a odlišení se požadována, se ztotožnil s argumentací žalovaného, že zde zbýval dostatečný prostor pro projev tvůrčí invence autora – fyzické osoby či několika fyzických osob. Zpracovatel či zpracovatelé předmětného označení mohli vybírat z nekonečné řady různých možností zpracování, a předmětná činnost tak naplňovala (byť v omezené míře) znaky tvůrčí činnosti, neboť se jednalo o osobité ztvárnění na základě svobodného výběru z tvůrčích možností.

Grafické zpracování slova „PRIM“ tak, jak je zachyceno v podnikové normě (č. PN01 národního podniku ELTON), je dle Nejvyššího správního soudu možno označit za zpracování elegantní a estetické, které ve vnímavém člověku vyvolává určitý umělecký dojem odlišný od toho, který vzniká pouhým vyslovením slova PRIM nebo jeho zapsáním běžným písmem. Předmětné grafické ztvárnění má tedy vlastnost být objektivně smyslově vnímatelné jako výsledek tvůrčí činnosti a splňuje také podmínku znázornění (zachycení) ve smyslu vnímatelné podobě. V daném případě se nejednalo o pouhé překreslení běžného písma; autorská invence spočívala v jeho grafickém ztvárnění, a to zejména v jeho tvarech, síle tahů, poměrech šířky a délky, či úpravách tvarů v mezích jeho čitelnosti. Nejednalo se o změny nepatrné, které by postrádaly nezbytnou autorskoprávní individualitu. Běžný typ kapitálového písma byl upraven tak, že u písmen „P“ a „R“ nejsou jejich bříska dotažena, na písmenu „P“ si lze dále povšimnout modifikace šířky bříska v poměru k síle tahu, bříska není oblá, použité tvrdé linie dávají písmenu technicistní ráz. Totéž je možno říci i o písmenu „R“, u něhož je navíc možno pozorovat neobvykle velkou vzdálenost mezi pravým a levým dřikem. Pravý dřík je napojen takřka na konci bříska a opět bylo použito ostrých tvarů. Rovněž písmeno „M“ je oproti běžnému standardu modifikováno dotahem až na základní linii. Neméně důležitá pak byla autorská invence také z hlediska celkového ztvárnění předmětného loga (volba jednoduchého tvaru písmen, rozměru čar a síly tahů, jakož i velikosti rozestupů mezi jednotlivými písmeny).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že předmětné grafické ztvárnění označení „PRIM“ lze označit za relativně statisticky jedinečné, a vzhledem k tomu, že individualizační rysy zde nejsou dominantní, lze je zařadit mezi tzv. díla malé mince, jejichž autorskoprávní individualita vychází právě z myšlenky relativní statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla, nikoli jedinečnosti absolutní. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že zpracovatel výsledky své duševní činnosti konzultoval s dalšími osobami, resp. že jednotlivé kroky zpracování předmětného díla probíhaly s přispěním konzultací výtvarníků a podléhaly průběžnému schvalování ze strany zadavatele.

Právě citované závěry Nejvyššího správního soudu, na nichž je nutno setrvat i při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, jednoznačně prokazují nepravdivost tvrzení žalobce, že namítané označení PRIM ve slovně - grafickém provedení zachyceném v podnikové normě č. PN01, které koresponduje přihlašovanému označení, není autorským dílem.

Úspěšná nemůže být ani žalobcova snaha zpochybnit předchozí závěr soudů a žalovaného o tom, že se jedná o autorské dílo, poukazem na nově předložené důkazy - dobové fotografie či repliky hodinek značky „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“.

Není pravdou, že žalovaný tyto důkazy ignoroval a odmítl je bez dalšího, jak v žalobě tvrdí žalobce. V napadeném rozhodnutí se těmito důkazy, jimž přiřadil čísla 55 a 56, žalovaný zabýval na str. 19. Shledal, že slovo „PRIM“ na nich není ztvárněno totožně jako v přihlašovaném označení, a jiný typ písma je užit i v doprovodných výrazech „ORLÍK“ a „DIPLOMAT“. Tento závěr žalovaného ostatně sám žalobce zopakoval v podané žalobě, aniž by proti němu vznesl jakékoliv relevantní protiargumenty.

Soudu nezbyvá než přisvědčit žalovanému, že provedení písmen na fotografiích hodinek značky „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“, které žalobce předložil žalovanému dne 25. 6. 2013 a 16. 7. 2013 (dokumenty označené č. 55 a 56), se znatelně liší od namítaného označení PRIM ve slovně - grafickém provedení zachyceném v podnikové normě č. PN01. Označení PRIM na hodinkách značky „PRIM ORLÍK“ zřetelně vychází z původního „bochnikovitého“ tvaru, který byl příznačný pro ochranné známky č. 152529 a č. 153324. Jednotlivá písmena slovního prvku PRIM zde nejsou ve vertikální poloze, písmena P a R mají jinou šířku bříšek, která jsou v porovnání s namítaným označením též výrazně větší a jsou plně dotažena. Písmeno M pak není dotaženo až na základní linii. Co se týče označení PRIM na hodinkách značky „PRIM DIPLOMAT“, bříška písmen P a R jsou zde rovněž plně dotažena, písmeno R nevykazuje neobvykle velkou vzdálenost mezi pravým a levým dříkem, přičemž pravý dřík je napojen ve středu levého dříku a nikoliv takřka na konci bříška, jako je tomu u namítaného označení. Písmeno M též není dotaženo až na základní linii.

Lze shrnout, že označení „PRIM“ na fotografiích hodinek značky „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“, které jsou obsaženy v dokumentech č. 55 a 56 předložených žalovanému dne 25. 6. 2013 a 16. 7. 2013, se neshoduje s namítaným označením PRIM ve slovně - grafickém provedení zachyceném v podnikové normě č. PN01, a tyto fotografie proto nejsou způsobilé zpochybnit charakter namítaného označení jako autorského díla. Tvrzení žalobce, že tyto důkazy zásadním způsobem vyvrací předchozí závěry jak Úřadu, tak Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze ohledně hodnocení namítaného označení jako autorského díla, je tedy mylné.

Konstatování žalovaného, že tyto doklady by (vzhledem k rozdílnosti typu písma použitého v označeních PRIM, která jsou v nich vyobrazena) nemohly ovlivnit závěr Nejvyššího správního soudu či Městského soudu v Praze, že namítané označení PRIM je autorským dílem, ani kdyby byly soudům v době jejich rozhodování známy, je součástí hodnocení předložených důkazních prostředků, zakládá se na logickém úsudku a je zcela pravdivé; nejedná se tak o „nepřípustné předjímání“ názoru jmenovaných soudů.

Vzhledem k tomu, že označení „PRIM“ na fotografiích obsažených v dokumentech, které jsou v napadeném rozhodnutí označeny čísly 55 a 56, se neshoduje s namítaným označením PRIM dle podnikové normy č. PN01, není na základě těchto dokumentů možné

dovodit ani to, že namítané označení PRIM existovalo (vzniklo) již v roce 1968, tj. před osamostatněním národního podniku ELTON, ke kterému došlo 1. 1. 1969. Padá tím žalobcova konstrukce, podle níž uvedené doklady prokazují, že autorská práva k namítanému označení nemohou být přičítána právnímu nástupci národního podniku ELTON, protože vznikla ještě před vznikem této právnické osoby.

K námitce vytykající žalovanému, že nerespektoval koncentrační zásadu námitkového řízení, soud předně uvádí, že tato námitka byla v žalobě formulována velmi obecně. Žalobce sice tvrdí, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z důkazů, které v námitkové lhůtě nebyly předloženy, a postupoval tak v rozporu s § 25 zákona č. 441/2003 Sb., nicméně neoznačil žádné konkrétní důkazy, k nimž se toto tvrzení upíná. Jedinou výjimkou je licenční smlouva uzavřená v roce 2007 mezi panem Ž. a namítajícím, ohledně které žalobce na jiném místě žaloby a v jiné souvislosti zopakoval, že její předložení odporuje koncentrační zásadě ovládající námitkové řízení.

Dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78 či rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Zásada volného přístupu k soudu není neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.

V souladu s právě citovanou judikaturou soud nepřistoupil k tomu, aby u všech důkazů, z nichž žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, z vlastní iniciativy proěřoval, zda byly správnímu orgánu předloženy v zákonem stanovené lhůtě, a omezil se toliko na posouzení včasnosti a procesní použitelnosti žalobcem konkrétně namítané licenční smlouvy uzavřené v roce 2007 mezi panem Ž. a namítajícím. Už z data uzavření této smlouvy je zřejmé, že nemohla být žalovanému namítajícím předložena v tříměsíční lhůtě běžící od zveřejnění přihlašovaného označení, která byla zakotvena v § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., ve spojení s § 9 odst. 2 téhož zákona (stejně dlouhou lhůtu následně stanovil též § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb.). Z uvedeného plyne, že žalovaný k tomuto opožděně uplatněnému důkazu neměl dle zákona přihlížet.

V dané věci však zahrnutí licenční smlouvy uzavřené v roce 2007 mezi panem Ž. a namítajícím do okruhu podkladů rozhodnutí nepředstavuje podstatnou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že z této listiny žalovaný nečerpal žádná relevantní zjištění, ale poukázal na ní toliko v souvislosti s hypoteticky nastíněnou variantou přerušení právního nástupnictví namítajícího z důvodu privatizace státního podniku ELTON, Nové Město nad Metují (str. 47 napadeného rozhodnutí), přičemž výslovně uvedl, že se k této variantě nepřiklání a naopak zastává názor, že namítající je právním nástupcem jmenované společnosti.

Soud nad rámec výše uvedeného dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 11. 2008 č. j. 6 As 22/2007 – 120 konstatoval, že v řízení před Úřadem mělo být zkoumáno, zda namítající (vznášející námitky jakožto osoba, které náleží práva k autorskému dílu) je skutečně subjektem, jemuž taková práva svědčí. Žalovanému pak vytkl, že svůj závěr o právním nástupnictví namítajícího do práv státního podniku ELTON opřel pouze o výpisy z obchodního rejstříku a notářské zápisy, z nichž však nelze zjistit, zda autorská práva k označení „PRIM“ byla převedena či přešla. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí (posouzení legitimace k podání námitek proti zápisu ochranné známky „PRIM“) byl v rozporu se spisovým materiálem a *vyžaduje v tomto směru zásadní doplnění*. Tento závěr následně převzal též Městský soud v Praze, jenž v rozsudku ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 A 258/2011 – 301 žalovanému uložil, aby v dalším řízení postavil zcela najisto, zda a na základě jakého titulu národnímu podniku ELTON svědčilo právo užívat označení PRIM a zda vůbec z tohoto podniku mohlo toto právo přejít na jeho právní nástupce. Žalovaný byl v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.r.s.), a proto mu nelze důvodně vytýkat, že skutkový stav v naznačeném směru doplnil a při vydání napadeného rozhodnutí posoudil otázku aktivní legitimace namítajícího k podání námitek též na základě dalších listinných důkazů, které mu byly za tímto účelem účastníky předloženy.

Námitky brojící proti závěru žalovaného, že namítající je právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, považuje soud za neopodstatněné. Žalobcovo tvrzení, že společnost ELTON, státní podnik vznikla 28. 6. 1990, zatímco předmětné autorské dílo mělo jako podniková norma č. PN01 vzniknout již v roce 1969, kdy ELTON nebyl podnikem státním, ale národním, správnost uvedeného závěru žalovaného nevyvrací. Data vzniku národního podniku ELTON (1. 1. 1969) a státního podniku ELTON (28. 6. 1990) nejsou mezi stranami sporná, stejně jako mezi nimi není sporu o existenci a obsahu podnikové normy národního podniku ELTON č. PN01, která vstoupila v platnost dne 23. 9. 1969. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že namítané označení PRIM v podobě zachycené v podnikové normě č. PN01 vzniklo v době existence národního podniku ELTON.

Na základě listinných důkazů, které v řízení shromáždil a posoudil, nicméně dospěl k závěru, že namítající je nejenom právním nástupcem státního podniku ELTON, ale zároveň právním nástupcem národního podniku ELTON vzniklého 1. 1. 1969. Žalovaný totiž v dané věci dovodil právní nástupnictví namítajícího v posloupnosti ELTON, národní podnik – ELTON, koncernový podnik – ELTON, státní podnik – ELTON hodinářská, a.s. Tento názor jednoznačně vyjádřil na str. 47 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „naopak zastává názor, že namítající je právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují, IČ 10294. Tato společnost je zase právním nástupcem společnosti ELTON, národní podnik, již za trvání zaměstnaneckého poměru s autorem díla vzniklo právo zaměstnanecké dílo užít. Namítající, ELTON hodinářská a. s., Nové Město nad Metují, IČ 25931474, je tedy subjektem oprávněným užívat zaměstnanecké autorské dílo, neboť toto právo na něj v rámci právní posloupnosti po národním podniku ELTON přešlo.“ Tentýž závěr pak žalovaný zopakoval i na str. 55 napadeného rozhodnutí: „Shora bylo zjištěno, že namítající je právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují, a ta je zase právním nástupcem společnosti ELTON, národní podnik, Nové Město nad Metují.“ Správnost dílčího závěru žalovaného, že ELTON, státní podnik, jenž vznikl dne 28. 6. 1990 vyčleněním koncernového podniku téhož jména ze státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, je právním nástupcem společnosti ELTON, národní podnik, přitom žalobce žádnou relevantní argumentací nezpochybnil.

Není pravdou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval skutečností, že podnik ELTON byl v osmdesátých letech i podnikem koncernovým. Žalovaný tuto skutečnost na základě provedených důkazů zjistil a vzal ji při svém rozhodování v potaz. Na str. 40 napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že národní podnik ELTON změnil dne 7. 7. 1988, podobně jako národní podnik CHRONOTECHNA, právní formu na koncernový podnik ELTON, stále se stejným sídlem, který byl organizačním opatřením včleněn do státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, z něhož byl ke dni 28. 6. 1990 opět vyčleněn jako ELTON, státní podnik. Konkrétní skutková zjištění pak žalovaný čerpal z výpisu z obchodního rejstříku společnosti ELTON, státní podnik, IČ 10294, z něhož vyplývá, že na jmenovanou společnost přešel ze státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov (do něhož byl předtím jako jedna z jeho vnitřních organizačních složek včleněn pod názvem ELTON, koncernový podnik) veškerý majetek, se kterým hospodařila uvedená vnitřní organizační jednotka, všechna její práva, závazky, oprávnění a další majetek, práva a závazky, včetně práv a závazků k průmyslovému a jinému duševnímu vlastnictví, vyplývající z Delimitační dohody uzavřené mezi společností ELTON, státní podnik a státním podnikem TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, v likvidaci. Další listinou, ze které žalovaný čerpal zjištění týkající se existence koncernového podniku ELTON a právního nástupnictví po tomto subjektu, bylo rozhodnutí č. 75/1990 Federálního ministerstva hutnictví, strojírenství a elektrotechniky ze dne 20. 6. 1990 či zřizovací listina státního podniku ELTON ze dne 20. 6. 1990, podle které státnímu podniku ELTON náleží právo hospodaření k majetku, se kterým do 30. 6. 1990 hospodařila vnitřní organizační jednotka ELTON, Nové Město nad Metují, koncernový podnik státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, jakož i majetku, který na něj přejde uzavřením delimitační dohody. Na těchto zjištěních, ze kterých žalovaný rovněž vycházel při posouzení otázky právního nástupnictví namítajícího, nemůže nic změnit obecné konstatování žalobce, že koncern byl dle tehdejší úpravy právním a ekonomickým celkem s plnou právní subjektivitou, přičemž koncernové podniky byly pouze jeho organizačními jednotkami s vymezenou právní subjektivitou.

Žalobcova argumentace, že závazky mezi koncernovými podniky vznikaly též z opatření generálního ředitele koncernu, se nepochybně týká posouzení licenční smlouvy ze dne 18. 6. 1985 uzavřené mezi společnostmi CHRONOTECHNA, koncernový podnik Šternberk, a ELTON, koncernový podnik, Nové město nad Metují, resp. opatření č. 21/1984 generálního ředitele státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, které bylo podnětem k uzavření zmíněné licenční smlouvy. S oběma těmito listinnými důkazy se žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal, a se závěry, k nimž při jejich hodnocení dospěl, se soud ztotožňuje (viz níže).

Odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o tom, že žalovaný se v napadeném zabýval otázkou právního nástupnictví namítajícího komplexně. Jeho závěr, že namítající je právním nástupcem společnosti ELTON, státní podnik, Nové Město nad Metují, IČ 10294, která je právním nástupcem společnosti ELTON, národní podnik, žalobce žádnou z uplatněných žalobních námitek nevyvrátil. Skutečnost, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na některá rozhodnutí civilních soudů, která se rovněž zabývala otázkou právního nástupnictví společnosti ELTON hodinářská a.s., po státním podniku ELTON (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2007 č. j. 5 Cm 105/2005 – 99, rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 18. 12. 2008 č. j. 4 Cmo 152/2008 – 133, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 4. 2011 č. j. 3 Cmo 88/2000 – 723 aj.), v žádném případě není v rozporu se zákonem, jak tvrdí žalobce. Žalovaný si závěr o právním nástupnictví namítajícího učinil samostatně, na základě vlastního dokazování, a uvedeným odkazem toliko dokládal, že jeho závěr koresponduje závěrům vyjádřeným v odůvodnění zmíněných soudních rozhodnutí. K žalobcově argumentaci o závaznosti výroku rozhodnutí soud podotýká, že pro strany řízení je pochopitelně závazný výrok soudního rozhodnutí, nicméně důvody, na základě kterých soud ten který výrok učinil, lze zjistit až z odůvodnění rozhodnutí. Vzhledem k charakteru řízení, jejichž předmětem nebyly žaloby na určení, je zcela logické, že otázka právního nástupnictví namítajícího nebyla řešena ve výroku soudních rozhodnutí zmíněných žalovaným, ale toliko v jejich odůvodnění.

Námitku, že se žalovaný nevypořádal s (blíže nespecifikovanými) majetkovými přesuny mezi jednotlivými společnostmi, které vznikly po privatizaci státního podniku ELTON jakožto nástupci původní společnosti ELTON, hodinářská, a.s. (IČ 45534322), uplatnil žalobce poprvé až při ústním jednání před soudem, tedy po zákonem stanovené lhůtě pro rozšíření žalobních bodů, a soud k ní proto nepřihlížel, nehledě k tomu, že se jedná o zcela nekonkrétní námitku, z níž není zřejmé, z jakých skutkových či právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

Soud nevešel ani na námitky, jimiž žalobce napadá závěr žalovaného o právním nástupnictví namítajícího do práv k označení „PRIM“. Ve shodě se žalovaným považuje soud za potřebné zdůraznit, že namítaným označením (a stejně tak i přihlašovanou ochrannou známkou) není jakékoliv označení „PRIM“, ale označení PRIM ve slovně - grafickém provedení zachyceném v podnikové normě národního podniku ELTON č. PN01. Žalobci lze jistě přisvědčit v tom, že označení PRIM vzniklo, a bylo též zapsáno jako ochranná známka, již před 1. 1. 1969. Příkladem jsou ochranné známky č. 152529 a č. 153324, pro které je ale příznačný původní zakulacený „bočnickovitý“ tvar slovního prvku PRIM. Tato skutečnost, o níž není mezi stranami sporu, však neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť to se vztahuje výlučně k označení PRIM ve slovně - grafickém provedení zachyceném v podnikové normě národního podniku ELTON č. PN01 (dále též jen „předmětné označení PRIM“). Jak žalovaný z provedených důkazů zjistil, předmětné označení PRIM bylo vytvořeno z toho důvodu, aby se po vzniku národního podniku ELTON (1. 1. 1969) odlišila

produkce tohoto subjektu od produkce národního podniku CHRONOTECHNA Šternberk s obdobným předmětem činnosti.

Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalobce v podané žalobě neuplatnil žádné námitky, jimiž by zpochybnil závěr žalovaného o vytvoření (vzniku) *předmětného označení PRIM* v roce 1969, kdy byla panem J. Ž. vytvořena podniková norma národního podniku ELTON č. PN01 zachycující podobu předmětného označení. Až s odstupem několika let, tj. dávno po uplynutí lhůty stanovené zákonem pro rozšíření žalobních bodů, začal tvrdit, že předmětné označení je autorským dílem (což předtím striktně popíral), které však podle něj nevytvořil zaměstnanec národního podniku ELTON J. Ž., ale Mgr. J. R. K těmto opožděně uplatněným žalobním bodům však soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohl přihlížet.

Tvrzení žalobce, že je nepřípustné, aby nyní, po čtyřiceti letech, žalovaný vykládal, co znamenala delimitační dohoda (o vyčlenění závodu CHRONOTECHNA Nové Město nad Metují z národního podniku CHRONOTECHNA Šternberk) z prosince 1968, považuje soud za nesmyslné. Byl to sám žalobce, kdo tuto delimitační dohodu spolu s dalšími listinnými důkazy předložil soudu v průběhu předchozího řízení. Zdejší soud pak v rozsudku ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 A 258/2011 – 301 žalovanému uložil, aby v dalším řízení věc posoudil též na základě těchto žalobcem předložených důkazů, přičemž zmíněnou delimitační dohodu dokonce označil za zásadní dokument. Je tudíž nábíledni, že žalovaný nemohl v dalším řízení tento dokument v rámci hodnocení důkazů pominout.

Konkrétní závěry, k nimž žalovaný dospěl při posouzení zmíněné delimitační dohody, žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil. Soud proto pouze na okraj dodává, že se s těmito závěry plně ztotožňuje. Z článku 26 delimitační dohody z prosince 1968, v němž se uvádí, že „*Podnik Chronotechna Šternberk souhlasí s tím, že nový podnik může i nadále používat ochrannou značku PRIM, o čemž bude uzavřena samostatná dohoda o propůjčení práva používat tuto značku,*“ jednak vyplývá, že závod v Novém Městě nad Metují užíval označení PRIM již před vyčleněním z národního podniku CHRONOTECHNA Šternberk, o čemž svědčí použití slova „*nadále*“. Citovaný článek delimitační dohody je ale, jak správně dovodil žalovaný, nutno chápat především jako rámcový souhlas s tím, aby nově vznikající národní podnik ELTON používal k označování své produkce označení PRIM (bez bližší specifikace podoby tohoto označení). Tento souhlas lze tedy vztáhnout též na následné užívání předmětného označení PRIM v podobě dle podnikové normy národního podniku ELTON č. PN01, jež byla vytvořena v roce 1969.

Souhlas k užívání „ochranné značky PRIM“ udělený nově vznikajícímu národnímu podniku ELTON v delimitační dohodě z prosince 1968 není možné považovat za licenční smlouvu k užití předmětného označení PRIM již z toho důvodu, že v době uzavření delimitační dohody předmětné označení PRIM ještě neexistovalo. Jeho existenci před datem 1. 1. 1969 neprokazují ani žalobcem nově předložené důkazy s fotografiemi hodinek značky „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“ (k tomu viz výše). Citovaný článek 26 delimitační dohody sice předpokládal uzavření samostatné dohody o propůjčení práva používat značku PRIM, její uzavření však v řízení prokázáno nebylo. Své tvrzení, že šlo toliko o licenci k užití označení PRIM udělenou nově vznikajícímu národnímu podniku ELTON ze strany národního podniku CHRONOTECHNA Šternberk, žalobce ničím nedoložil.

Z výše uvedených důvodů je možné přisvědčit závěru žalovanému, že faktickým titulem k užívání označení PRIM pro národní podnik ELTON bylo předchozí užívání tohoto označení dřívějším závodem v Novém městě nad Metují, zatímco formální složku oprávnění,

kteřá umožňovala užívat označení PRIM národnímu podnik ELTON do budoucna, a to bez bližší specifikace jeho podoby, představoval právě článek 26 delimitační dohody.

Soud neshledal důvodnými ani námitky, v nichž žalobce vytýká žalovanému nesprávný výklad zákona č. 92/1991 Sb. Skutečnost, že ustanovení § 16 zákona č. 92/1991 Sb., obsahuje speciální právní úpravu, podle níž se práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví *převádějí na základě smlouvy uzavřené mezi nabyvatelem a podnikem*, je všem stranám i soudu známa. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí vyložil, z jakých důvodů není tato úprava aplikovatelná na převod práva k zaměstnaneckému autorskému dílu, a soud tomuto názoru přisvědčuje. Vzhledem k tomu, že užívat zaměstnanecké dílo bez svolení autora mohl pouze zaměstnavatel, by byl převod práva k zaměstnaneckému autorskému dílu na základě smlouvy uzavřené mezi nabyvatelem majetku privatizovaného podniku a tímto podnikem, jakou předpokládalo ustanovení § 16 zákona č. 92/1991 Sb., v rozporu s autorským zákonem č. 35/1965 Sb. Proto nebylo možné, aby si právo k užití zaměstnaneckého autorského díla – předmětného označení PRIM - mezi sebou smluvně převedl zanikající státní podnik ELTON a Fondem národního majetku zakládaná společnost ELTON, hodinářská a. s. Na druhou stranu by bylo v rozporu se smyslem a účelem privatizace jako takové, aby na společnost ELTON, hodinářská a. s., při privatizaci spolu s hmotným a dalším majetkem státního podniku ELTON, Nové Město nad Metují, a všemi právy a povinnostmi privatizovaného státního podniku souvisejícími s vkládaným majetkem nepřešlo též právo užívat předmětné označení PRIM. Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti přílehavě argumentuje tím, že vedle průmyslových práv, která byla výslovně uvedena v privatizačním projektu, disponoval státní podnik ELTON i dalším rozsáhlým souborem průmyslových práv v podobě tzv. know-how, tedy souboru výrobních a obchodních znalostí, které umožňovaly reálně provozovat podnikatelskou činnost, jako byla například kompletní konstrukční a výrobní dokumentace náramkových hodinek. I tuto dokumentaci, jejíž součástí byl také soubor podnikových norem (včetně normy PN01) společnost ELTON hodinářská a.s., v rámci privatizace převzala od privatizovaného státního podniku ELTON. Pokud by se tak nestalo, nebyla by vůbec schopna pokračovat v podnikatelské činnosti, tj. ve výrobě náramkových hodinek, což by popíralo smysl celého privatizačního procesu.

Ustanovení § 16 zákona č. 92/1991 Sb., upravující smluvní převod práv k průmyslovému a jinému duševnímu vlastnictví, je podle jeho smyslu nutno vztáhnout pouze na ta práva, která byla v té době registrovaná Úřadem, což však není případ (zaměstnaneckého) autorského práva, které je právem neformálním a neformalizovaným, což znamená, že k jeho existenci ani k dispozicím s ním není zapotřebí zápisu do jakéhokoliv rejstříku ani souhlasu jakéhokoliv správního orgánu. S přihlédnutím k tomu, že zaměstnavatel směl zaměstnanecké autorské dílo bez souhlasu autora pouze užívat, avšak nesměl je převést na jinou osobu, je vyloučeno, aby toto právo duševního vlastnictví podléhalo režimu § 16 zákona č. 92/1991 Sb. Bez souhlasu autora díla by totiž byla smlouva, jejímž předmětem by byl převod takového práva, v rozporu s ustanovením § 14 zákona č. 35/1965 Sb., což by zakládalo její neplatnost. Závěr žalovaného, že při privatizaci státního podniku ELTON a jeho transformaci na společnost ELTON, hodinářská a. s., nemuselo, a ani nemohlo být užívací právo k zaměstnaneckému autorskému dílu představovanému předmětným označením PRIM převedeno zvláštními smlouvami uzavřenými podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb., protože na jmenovanou společnost v rámci privatizace přešlo v souladu s § 15 téhož zákona, je tedy v souladu se zákonem.

Správnost výkladu zastávaného žalovaným prokazuje též znění privatizačního projektu státního podniku ELTON Nové Město nad Metují. Formulář č. 2 (A), který je jeho součástí, obsahuje bod 19, jenž upravuje způsob převodu práv průmyslového vlastnictví. Zde se uvádí,

že práva budou převedena v návaznosti na bod 13 (správně zde měl být odkaz na bod 15) tohoto formuláře na základě smluv uzavřených mezi nabyvateli – akciovými společnostmi a podnikem podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb., s tím, že smlouvy budou registrovány u Federálního úřadu pro vynálezy. V bodě 15 téhož formuláře jsou uvedena nehmotná aktiva (vynálezy, průmyslové vzory, ochranné známky a zlepšovací návrhy) v odhadované hodnotě 4.560.000,00 Kčs, přičemž je zde odkaz na podrobný soupis nehmotných aktiv v příloze č. 10 privatizačního projektu. Tato příloha obsahuje ocenění průmyslových práv a jiného duševního vlastnictví a jsou v ní vypočteny: 1. vynálezy, 2. průmyslové vzory, 3. ochranné známky, 4. zlepšovací návrhy, to vše v celkové hodnotě 4.560.000,00 Kčs. Mezi ochrannými známkami je uvedena toliko ochranná známka ELTON (registrační číslo 159535) a TREVIS (zatím přihláška). Z uvedeného formuláře a přílohy privatizačního projektu tedy plyne, že v rámci privatizace nepřecházela na Fondem národního majetku zakládanou společnost ELTON, hodinářská a. s., pouze průmyslová práva výslovně uvedená v privatizačním projektu, a to z důvodu uvedeného v bodu 19 formuláře č. 2 (A), neboť se jednalo o průmyslová práva, která musela být převedena smlouvami registrovanými Federálním úřadem pro vynálezy. Notářský zápis č. 8 NZ 182/92, 8 N 205/92 ze dne 23. 4. 1992, kterým Fond národního majetku založil akciovou společnost ELTON, hodinářská a.s. (poznámka soudu – uvedený notářský zápis se netýká společnosti ITec group, a.s.) ve třetím bodě, jenž vymezuje základní jmění společnosti při jejím založení, odkazuje právě na privatizační projekt. Větu obsaženou v tomto bodě notářského zápisu, podle které spolu s vkládaným hmotným majetkem přecházejí na společnost (ELTON, hodinářská a.s.) všechna práva a povinnosti výše uvedeného státního podniku (ELTON, Nové Město nad Metují, s.p.) související s vkládaným majetkem s výjimkou práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, je tedy nutno vykládat v souladu s privatizačním projektem, tj. že na nabyvatele nepřechází ta práva průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, která jsou výslovně uvedena v privatizačním projektu. Na jiná práva duševního vlastnictví, mezi něž patří i právo k užití zaměstnaneckého autorského díla v podobě předmětného označení PRIM dle podnikové normy č. PN01, tato věta notářského zápisu nedopadá, a jejich přechod na nabyvatele podle § 15 zákona č. 92/1991 Sb., tedy nevylučuje. Ze skutečnosti, že v privatizačním projektu státního podniku ELTON, Nové Město nad Metují byl pro konkrétní zde uvedená průmyslová a jiná práva z duševního vlastnictví stanoven režim jejich převodu zvláštní smlouvou, tak nelze dovozovat, že na společnost ELTON, hodinářská a. s., nepřešlo v rámci privatizace právo k zaměstnaneckému autorskému dílu v podobě předmětného označení PRIM.

Soud je toho názoru, že s pomocí výše popsanych úvah žalovaný náležitě splnil povinnost, která mu byla uložena zrušovacím rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2012 č. j. 7 A 258/2011 – 301, tj. povinnost zkoumat, zda je společnost ELTON, hodinářská a.s., subjektem, jemuž svědčí právo (k zaměstnaneckému autorskému dílu v podobě předmětného označení PRIM), když v řízení před správním orgánem nebyla předložena smlouva, jejíž uzavření předpokládal § 16 zákona č. 92/1991 Sb.

Nutno podotknout, že proti shora uvedené podrobné argumentaci žalovaného, která je založena na logickém, systematickém a teleologickém výkladu relevantních ustanovení zákona č. 92/1991 Sb., jenž zohledňuje též smysl a účel dané právní normy, žalobce nevznesl žádné konkrétní námitky a omezil se pouze na vágní tvrzení o tom, že výklad zákona zastávaný žalovaným je nesprávný, nepřipustný, svévolný a v rozporu se zákonem.

Opodstatněné nejsou ani námitky, v nichž žalobce nesouhlasí s hodnocením dalších důkazů, které žalovanému předložil, zejména pak licenční smlouvy ze dne 18. 6. 1985 (k ochranné známce PRIM č. 165917 uzavřené mezi společnostmi CHRONOTECHNA

koncernový podnik, Šternberk jako poskytovatelem licence - licensorem a společností ELTON, koncernový podnik, Nové Město nad Metují, jako nabyvatelem licence – licenciátem). Na konstatování žalovaného o chybějící vůli smluvních stran, které k jejímu uzavření přistoupily nikoliv dobrovolně, ale na základě direktivního nařízení vyššího orgánu, neshledává soud nic nepochopitelného. Žalovaný tento svůj názor řádně zdůvodnil, když poukázal na skutečnost, že uzavření dané licenční smlouvy bylo smluvním stranám nařízeno opatřením č. 21/1984 generálního ředitele státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, Rožnov, který zároveň rozhodl o registraci ochranné známky č. 165917 pro podnik CHRONOTECHNA Šternberk. Toto rozhodnutí, a stejně tak i zmíněné opatření č. 21/1984 a na jeho základě uzavřená licenční smlouva odporovaly skutečnosti, že předmětné označení PRIM, jež bylo později zapsáno jako ochranná známka č. 165917, od roku 1969 kontinuálně užíval k označování své produkce podnik ELTON v Novém Městě nad Metují, pro jehož potřeby bylo také vytvořeno. Žalovaný s ohledem na výše uvedené v napadeném rozhodnutí oprávněně dovodil, že licenční smlouva ze dne 18. 6. 1985 vykazovala rozpor mezi skutkovým a právním stavem, neboť licensorem a vlastníkem ochranné známky se stala osoba, která předmětné označení v konkrétní podobě fakticky neužívala, a naopak je dlouhodobě (od roku 1969) užíval licenciát, který tak činil ještě před tím, než byla vůbec podána přihláška ochranné známky č. 165917.

Argumentaci žalobce, že koncernovému podniku ELTON nemohlo svědčit právo k předmětnému označení, neboť si vždy musel být vědom toho, že dané označení užívá na základě licence, se tedy nezakládá na pravdě. Koncernový podnik ELTON předmětné označení užíval dávno před uzavřením licenční smlouvy, a jeho právo užívat předmětné označení tak nelze odvíjet od této smlouvy. Jinými slovy řečeno, právo národního podniku ELTON a jeho právních nástupců na užívání nezapsaného označení PRIM ve slovně - grafickém provedení zachyceném v podnikové normě národního podniku ELTON č. PN01 nemůže být licenční smlouvou ze dne 18. 6. 1985 nijak dotčeno, protože vzniklo mnohem dříve, než byla zmíněná licenční smlouva uzavřena.

Lze připustit, že v době uzavření licenční smlouvy představovalo řízení jednotlivých koncernových podniků formou direktivních opatření ředitele koncernu standardní postup, jemuž se koncernové podniky musely podříditi. Skutečnost, že se tehdy jednalo o běžný postup poplatný své době, však nemění nic na výše zmíněném rozporu mezi skutkovým a právním stavem, a nemůže zhojit ani vadu licenční smlouvy spočívající v nerespektování práv autora díla - předmětného označení PRIM. Předmětné označení PRIM je autorským dílem, bylo jím od okamžiku jeho vytvoření, a od tohoto okamžiku náležela autorovi díla práva přiznaná zákonem, která byl každý – včetně generálního ředitele státního podniku TESLA – ELEKTRONICKÉ SOUČÁSTKY, koncern, či subjektů uzavírajících na jeho pokyn v roce 1985 licenční smlouvu - povinen respektovat. To, že závěr o charakteru předmětného označení jako autorského díla potvrdil Nejvyšší správní soud až s odstupem mnoha let od uzavření licenční smlouvy, je z tohoto pohledu zcela irelevantní.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí právem zpochybnil dohodu o narovnání ze dne 14. 2. 1996 a na ní navazující licenční smlouvu ze dne 31. 5. 1996. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti CHRONOTECHNA Šternberk a.s., totiž zjistil, že tato společnost zanikla k datu 7. 3. 1996 sloučením se společností EUTECH, a.s. Ke dni 31. 5. 1996, kdy měla být uzavřena licenční smlouva o poskytnutí práva k ochranné známce PRIM č. 165917 mezi společností CHRONOTECHNA a.s., Šternberk jako poskytovatelem licence a společností ITec group, a.s., jako nabyvatelem licence, tedy již společnost CHRONOTECHNA Šternberk a.s., neexistovala, což bez dalšího způsobuje neplatnost

licenční smlouvy uzavřené jménem této společnosti. Na tomto závěru žalovaného neshledává soud nic nesprávného či dokonce scestného.

Jelikož nedošlo k platnému uzavření licenční smlouvy mezi výše jmenovanými subjekty, nebyl naplněn ani obsah dohody o narovnání ze dne 14. 2. 1996, která v článku V. podmiňovala vyřešení veškerých vzájemných sporných otázek splněním ujednání zakotvených ve smlouvě o narovnání a *podpisem licenční smlouvy* (k jejímuž podpisu se účastníci zavázali v článku IV. dohody). Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, že dohodou o narovnání byla mezi jejími účastníky vyjasněna a upřesněna veškerá sporná nebo pochybná práva a povinnosti vztahující se k označení PRIM.

Lze shrnout, že včas uplatněnými žalobními námitkami (k těm opožděně uplatněným soud nepřihlížel) se žalobci nezdařilo zpochybnit zákonnost závěru žalovaného o důvodnosti námitek podaných namítajícím proti zápisu přihlášky slovní ochranné známky v grafické úpravě zn. sp. O-154773 ve znění „PRIM“ do rejstříku ochranných známek, posuzovaných podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Namítající v řízení prokázal, že je jakožto právní nástupce národního podniku ELTON dlouholetým uživatelem nezapsaného označení - předmětného označení PRIM, které užívá k označování své hodinářské produkce, přičemž právo užívat toto označení jeho právnímu předchůdci vzniklo dávno přede dnem podáním přihlášky. Bránit namítajícímu v realizaci tohoto práva, tj. v užívání předmětného označení, by bylo nepochybně v rozporu s dobrými mravy, neboť to byl právě namítající a jeho právní předchůdci (počínaje národním podnikem ELTON), kdo se svou činností a dlouholetým užíváním podíleli na prosazení a proslulosti označení PRIM. V tomto směru se Městský soud v Praze zcela ztotožňuje s názorem, který zaujal Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 15. 4. 2011 č. j. 3 Cmo 88/2010 – 723.

Žalobními námitkami však nebyl zpochybněn ani závěr žalovaného, že namítajícímu náleží práva k (zaměstnaneckému) autorskému dílu, kterým je předmětné označení PRIM, přičemž toto autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že *každý z těchto námitkových důvodů ob stojí sám o sobě*, tj. je samostatným důvodem, pro který musela být žalobcova přihláška slovní ochranné známky v grafické úpravě zn. sp. O-154773 ve znění „PRIM“ v námitkovém řízení zamítnuta.

Soud uzavírá, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a má oporu v provedených důkazech, které žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vyhodnotil, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Soud nezjistil ani žádné procesní pochybení ze strany žalovaného, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.r.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.r.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. března 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová